

Buffy

A VÁMPÍROK RÉME

A VÁMPÍRLAKOMA

Írta Richie Tankersley Cusick

Joss Whedon epizódjai alapján

EGMONT

Budapest, 2002

C Twentieth Century Fox Film Corporation

(az első kiadás: 1997)

Ez a kiadvány a Simon & Schuster Children's Publishing Division

Simon Pulse kiadása alapján jelent meg.

Kiadja az Egmont-Hungary Kft., Budapest 2002

Minden jog fenntartva!

A kiadvány eredeti címe: Buffy the Vampir Slayer: The Harvest

A kiadásért felel a kiadó ügyvezetője

Szerkesztette: Várnai Orsolya

Termékfelelős: Wunderlich Péter

Fordította: Dudik Éva Annamária

Nyomdai előkészítés: P.R.S. Bt.

Borítóterv: Janik Stefánia

Nyomdai kivitelezés: Alföldi Nyomda Rt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

ISBN: 963 627 780-X

Frances Wennernek szeretettel,

amiért megtanította nekem,

hogyan győzzem le

a sötétség teremtményeit.

Virginia, 1866: A polgárháborús özvegyek sorra tűntek el, ami megrázta az egyébként is szomorú vidéket. A csapások sorozata azonban véget ért, amikor Lucy Hanover megérkezett.

Chicago, 1927 májusa: Negyvenegy holttestet találtak a pályaudvar mellett. Nem sokkal azután, hogy a városban feltűnt egy titokzatos fiatal nő, a rejtélyes gyilkosságoknak vége szakadt.

MINDEN EMBERÖLTŐBEN

SZÜLETIK EGY VADÁSZ.

EGYETLENEGY.

És most minden kezdődik előlről.

A VÁMPÍRLAKOMA

PROLÓGUS

A sunnysdale-i gimnázium éjszaka egészen másmilyennek tűnt.

Sőt, szinte ijesztőnek tetszett.

Az órák már réges-régen véget értek, most az épületek üresek és baljósan csendesek voltak, falaikat a sötétben megvilágította a hold fénye. Árnyékok lapultak a lépcsőkhöz, a tantermek úgy ásítottak a folyosó két oldalán, mint megannyi elhagyatott barlang. Amikor az egyikben hirtelen betört egy ablak, szünni nem akaró visszhang futott

végig az épületen, és még akkor is hallatszott, amikor egy kéz benyúlt az üvegszilánkokon át, matatott a zárral, majd kinyitotta az ablakot.

- Biztos, hogy ez jó ötlet?

A lány, aki feltette ezt a kérdést, idegesen körbenézett, miközben a fiú bemászott, majd őt is besegítette.

- Tök jó ötlet! - bizonygatta. - Gyere!

Kivezette a lányt a folyosóra. Ott még sötétebb volt, mint a teremben, és a lány félősen pillantott a fiúra.

- Te ide jársz?

- Csak jártam - válaszolta. - A tornaterem tetejéről iszonyú jó a kilátás, az egész várost lehet látni.

- Én nem akarok oda felmenni.

A fiú teste hozzásimult.

- Nem bírod ki addig, mi?

- Bajba fogunk kerülni - tiltakozott a lány, de a fiú még közelebb húzódott hozzá.

- Az biztos.

Amikor megcsókolta, érezte, hogy a lány megfeszül, és elhúzódik tőle, látta, hogy az arca valóban félelmet tükröz.

- Mi volt ez?

- Mi mi volt? - kérdezte a fiú türelmetlenül.

- Zajt hallottam.

- Nincs itt semmi.

- De, lehet, hogy valami.

- Tényleg lehet, hogy van itt valami - mondta megjátszott komolysággal.

- Ez egyáltalán nem vicces.

A fiú kellenetlenül nézett körbe a folyosón. Még mindig sötét volt, teljesen kihalt, de mintha az árnyékok megvastagodtak és lassan közelebb kúsztak volna, amíg nem figyeltek oda. Érezte, hogy a lány szorosan a hátához simul.

- Hahó! - kiáltott halkán, viccelődve.

Csend.

- Nincs itt senki - mondta végül, és visszafordult a lányhoz.

De a lány még mindig ijedten kérdezte:

- Egész biztos?

- Tuti.

- Akkor jó - suttogta.

És arca szörnyűségesen eltorzult, megvillantotta fogait, és gyorsan a fiú nyakába mélyesztette őket.

ELSŐ FEJEZET

Buffy eltévedt.

Bolyongott egy helyen, amit nem ismert, és nem is akart megismerni.

Talán egy föld alatti járat lehet vagy egy förtelmes szörny rejtett odúja - egy sötét, elfeledett hely, amit átjár a nyirkosság és

a pusztulás. Körültekintően és zavarodottan hatolt át a homályon, próbált rájönni, hogy hol van, és hogyan tudna innen kijutni. És bár valahol mélyen tudta, hogy csak álmodik - álmodnia kellett -, az agyában valami arra figyelmeztette, hogy ez a hely túlságosan is valóságos és rettentően közeli.

Képek rohanták meg, majd nyomban el is tűntek, csak egészen halvány emlékfoszlányok maradtak belőlük. Láttá, hogy gyertyalángok imbolyognak egy mélyvörös tócsa fölött., ujjak markolásznak valamit a tűz fényében., gyülekeznek a szörnyek, és ezüstösen megcsillan egy kereszt. Ördögi nevetés visszhangzott az omladozó sírkövek között - arctalan alakok lopóztak utána -, majd hirtelen, meglepően tisztán, meglátott egy könyvet, egy nagyon régi könyvet, amelynek borítójára azt a szót vésték, hogy VAMPYR.

Nagyon-nagyon messziről érezte, hogy hánykolódik és forgolódik az ágyban, hánykolódik és viaskodik, ahogy az álom egyre mélyebbre húzza a bűvöletébe. Egyszer csak váratlanul kiemelkedett mögötte egy árnyék, alias és gonosz, fekete, mint a halál, és a fejében meg az ereiben hallotta üvöltését:

- Elpusztítalak. mint a rák. beléd bújok és belülről fallak fel.

Buffy hirtelen felébredt.

Még a reggeli világosságban is úgy érezte, hogy a rémálom folytatódik, és a rettegés és a veszély még nem múlt el.

Felült az ágyban, pislogott az ablakon beáramló fényárban. Most már ébren volt, és tökéletes biztonságban. A saját szobájában, otthon, a valóságban.

- Buffy!

- Felkeltem, anya!

- Ugye nem akarsz elkésni az első napon? - kiabált Joyce Summers az előszobából.

- Nem - dünnyögte Buffy. - Dehogyan akarok.

Maga is hallotta a bizonytalanságot a hangjában. Felült és körülnézett a szobában, megpillantva a félig kidekorált falakat és a sarokban heverő kibontatlan dobozokat.

Aztán sóhajtott, és a rémálom utolsó maradványait is kitessékelte a gondolataiból, majd felkelt, hogy szembenézzen az új nappal.

- Érezd jól magad! - mondta Joyce Summers, míg figyelte, hogy Buffy kiszáll az autóból. - Tudom, hogy rögtön találsz majd barátokat. Gondolkodj pozitívan! És figyelj, kicsim - nagy levegőt vett, majd reménykedve folytatta -, próbáld meg elérni, hogy ne rúgjanak ki.

- Megígérem.

Amikor anyja elhajtott, Buffy még álldogált egy kicsit, átgondolta az új helyzetet. Ma reggel az idő Dél-Kaliforniára jellemzően tökéletes volt, diákok tömkelege igyekezett nevetgélve és beszélgetve lassan bezsúfolódni a sunnydale-i gimnázium épületébe. Hát. akkor vágjunk bele.

Buffy sóhajtott, majd elindult befelé. Úgy elmerült a

gondolataiban, hogy észre sem vette a gördeszkán érkező helyes fiút.

- El az útból! - kiáltotta Xander, és összevissza kalimpálva próbált átjutni a tömegen. - El az útból! Nem tudok megállni!

Magas volt, fekete hajú, laza nemtörődömség lengte körül, és a bejáratnál hirtelen megakadt a szeme egy lányon, akit még sohasem látott.

A lány kicsi volt és törékeny, haja sötétszőke, nagy szeme kék, arca pedig szív alakú és helyes, aminek Xander soha nem tudott ellenállni. Bakancsot és nagyon rövid szoknyát viselt, és Xander amikor elment mellette, a nyakát nyújtogatta, hogy jobban megnézhesse, miközben teljesen elfeledkezett a gördeszkáról.

A lehető legutolsó pillanatban sikerült kikerülnie a lépcsőt, de csak úgy, hogy bezuhant a korlát alá.

A járdára esett, és amikor meglátta, hogy egy ismerős szalad oda hozzá, bájosan mosolygott rá.

- Willow! - kiáltott fel Xander, feltápászkodott, és egyáltalán nem zavarta a drámai érkezés. - De örülök, hogy éppen veled találkoztam!

- Tényleg? - kérdezte Willow reménykedve.

Sunnydale-i mércével mérve Willow-t egyszerűnek és borzasztóan unalmasnak tartották. Nem elég, hogy állandóan a könyveket bújta, de ráadásul azt beszélték, hogy még mindig az anyukája választja ki a ruháit. Willow szelíd barna szemében ugyanakkor finom intelligencia csillogott, mosolya pedig szívszaggatóan édes volt. Amikor Xander felé indult, felvillanyozta a fiú figyelme, amit azonban Xander szokás szerint nem vett észre.

- Tényleg - válaszolta Xander. - Tudod, akadt egy kis gondom a matekkal.

Willow gyors mosollyal leplezte csalódottságát.

- Melyik részével?

- A matek részével. Segítenél nekem ma este? Légy szíves! Tanuljunk együtt!

- Hát - gondolkodott Willow vidáman -, és mit kapok érte cserébe?

- Egy fényes ötcentest.

- Jól van. Megvan neked a Trigonometria-elmélet? Vedd ki!

Xander zavartan nézett rá:

- Vegyem ki?

- A könyvtárból. Ott laknak a könyvek.

- Ja, jó - vigyorgott Xander. - Kiveszem. Látod, tényleg meg akarok változni.

Bementek, áthámozták magukat a zsúfolásig telt folyosón, majd meglátták, hogy barátjuk, Jesse tart feléjük.

- Sziasztok! - biccentett Jesse, Xander pedig integetett neki.

- Szia, Jesse! Mi az ábra?

Jesse rögtön a tárgyra tért:

- Új lány!

- Igaz - helyeselt Xander lelkesen. - Én is láttam. Elég jó kis csaj.

- Azt hallottam, hogy az előző iskolájából eltanácsolták - tette hozzá Willow.

- Beszélj már! - noszogatta Xander a barátját.

- Mit mondjak? - kérdezte Jesse. Magas, langaléta fiú volt, haja rövidre nyírva, szemöldöke bozontos. Az biztos, hogy nem ő volt a legmenőbb srác Sunnydale-ben.

- Mi a helyzet? - nógatta Xander. - Mit tudsz róla?

Jesse egyszerűen megvonta a vállát:

- Új lány.

- Látom már - Xander egy lépésre sem maradt le tőle -, hogy belőled semmit sem lehet kihúzni.

Buffy az igazgatói irodában ült Mr. Flutie-val szemben. Megfigyelte, hogy Mr. Flutie középkorú, túlsúlyos férfi, aki kissé túlértékeli saját fontosságát. Buffy nézte, ahogy az igazgató előhúzza a bizonyítványát egy dossziéból, átfutja, majd egyenesen a szemébe néz.

- Buffy Summers - idézte. - A második osztályt a Hemery gimnáziumban végezte Los Angelesben. Érdekes jegyek. Micsoda karrier!

Mielőtt Buffy válaszolhatott volna, az igazgató elmosolyodott, és gondosan négyfelé tépte a bizonyítványt.

- Isten hozott Sunnydale-ben! - jelentette ki. - Nálunk tiszta lappal indulhatsz, Buffy. Ami elmúlt, elmúlt. Bennünket nem érdekel, hogy mi áll egy darab papíron. Még akkor sem, ha az, hogy. - Elhallgatott és rápillantott a papírfecnikre. A szeme elkerekedett. - Nos, Sunnydale-ben mi az egész diákot neveljük. A személyiségét.

Miután Mr. Flutie összeszedte magát, folytatta a beszédet, és közben a fecnikből összerakta a bizonyítványt.

- A többi iskolát valószínűleg csak az átlagod hihetetlen romlása érdekelné - folytatta. - Mi viszont látjuk az igyekvő fiatal hölgyet is emögött. A többi iskolát valószínűleg csak a verekedések érdekelnék.

- Mr. Flutie! - vágott közbe Buffy.

- Minden diák Bobnak szólíthat engem.

- Bob!

- De nem szoktak.

Elővett egy celluxot, és belefogott, hogy összeragassza a széttépett bizonyítványt.

- Mr. Flutie, tudom, hogy a bizonyítványom egy kicsit. színes.

- Hé, bennünket nem ez érdekel! Gondolod, hogy a "színes" erre a megfelelő szó? Nem az, hogy gyászos? Csak zárójelben jegyzem meg, hogy én gyászosnak nevezném.

- Azért annyira nem rossz.

Mr. Flutie rábámult:

- Felgyújtottad a tornatermet.

- Igen. Ez igaz - adta meg magát Buffy. - De ismernie kellene az ügy minden részletét. A tornaterem tele volt vámp. azaz azbeszttel.

- Buffy! Ne aggódj! Bármely másik iskolában valószínűleg azt tanácsolnák neked, hogy húzd meg magad, vagy figyelmeztetnének, hogy rajtad tartják a szemüket, és ha a tornaterem közelébe mersz menni gyufával a kezeden, akkor javítóintézetben fogsz felnőni, de nálunk más a helyzet. Mi szeretnénk kielégíteni az igényeidet és segíteni abban, hogy te pedig tiszteletben tartsd a mieinket. És ha a te igényeid nem ütköznek a mieinkkel.

Még mindig nyájasan mosolygott, visszacsúsztatta a hevenyészve összeragasztott bizonyítványt Buffy dossziéjába, majd rácsapta a fedőlapot. Buffy felugrott, erőltetett mosolya bizonytalanná vált.

Levertnek érezte magát, amikor kijött Mr. Flutie irodájából. Megállt egy pillanatra a folyosón, és kotorászni kezdett a táskájában, amikor egy figyelmetlen diák nekiütközött, és Buffy papírai és könyvei szanaszét repültek. Bosszankodva letérdelt, hogy összeszedje a cuccait. Aznap már másodszor nem vette észre Xandert, aki a közelben ácsorgott és végignézte az egészet. Azonnal odasietett, és Buffy mellé térdelt.

- Felszedlek - ajánlotta fel Xander, majd kijavította magát. - Felszedem.

- Köszönöm.

Xander összegyűjtötte a papírokat, majd átadta őket Buffynak.

- Nem ismerjük egymást, ugye?

- Új vagyok itt. A nevem Buffy.

- Xander vagyok. Szia!

- Kösz.

- Talán majd még összefutunk - mondta Xander. - Talán a suliban, tekintve hogy mindketten ide járunk.

- Jó. Örülök, hogy megismertelek.

Xander odaadta Buffynak a leesett könyveket is, ő meg begyömöszölte őket a táskájába, és elviharzott.

- "Mindketten ide járunk" - Xander utálkozva ingatta a fejét. - Micsoda ócska szöveg, milyen szánalmas!

Aztán észrevett valamit a földön. Lehajolt, hogy fölvegye, és önkéntelenül is a lány után szólt:

- Hé, itt hagytad a.

Elhallgatott. Megnézte, hogy mit is tart a kezében.

- Karódat - fejezte be.

Buffy már messze járt, nem hallotta meg.

Xander elgondolkodva bámult a tenyerébe simuló karóra.

MÁSODIK FEJEZET

Buffy a hátsó sorban ült a történelemórán, becsületesen jegyzetelt. A tanár monoton hangon dűnnyögött, Buffy pedig próbálta követni, amit mondott.

- A becslések szerint körülbelül huszonötmillió ember halt meg

mindössze négy év alatt. De a pestisben az a legérdekesebb, hogy Európában tört ki először. Hogy hogyan jutott el oda? Mint az egyik első biológiai fegyver. A pestist Ázsiában fedezték fel, és az egyik kun hadsereg pestissel fertőzött holttesteket hajigált egy genovai kereskedelmi központba. Zseniális. A térkép 63. oldalán nyomon tudjátok követni a betegség terjedését.

Mindenki kinyitotta a könyvét. Buffynak nem volt még könyve, körbenézett, és egy lány a szomszéd padból odahajolt hozzá. Magas, nagyon csinos és egzotikus szépségű, láthatóan magabiztos lány volt, őrijítő cuccokat viselt, egy szűk nadrágot és egy szinte teljesen átlátszó blúzt.

- Tessék - mondta a lány. Arrébb rakta a könyvét, hogy Buffy is láthassa.

- Köszönöm - mosolygott Buffy.

- Milyen társadalmi változásokhoz vezetett ez a széles körben elterjedt betegség? - folytatta a tanár. Buffy arra gondolt, hogy soha nem ér véget ez az óra. Amikor végre megszólalt a csengő, a lány is bemutatkozott.

- Szia, Cordelia vagyok.

- Én Buffy.

- Ha saját tankönyvet szeretnél, akkor valószínűleg találsz még a könyvtárban.

- Az jó. Köszönöm. Hol van a könyvtár?

- Megmutatom.

A lányok kiléptek a zsúfolt folyosóra, és Cordelia leplezetlen érdeklődéssel nézett Buffyra.

- A Hemeryből jöttél át, ugye? Los Angelesből.

- Aha.

- Hú, én ölni tudnék azért, hogy Los Angelesben élhessek. Óriási lehet annyi cipőbolt közelében lakni! Miért jöttél ide?

- Mert az anyukám ide költözött. Mármint mind a ketten ide költöztünk, de az ő ötlete volt.

- Jól fogod itt érezni magad - biztosította Cordelia. Ha velem és a barátaimmal lógsz együtt, akkor seperc alatt elfogad mindenki. Azt persze le kell tesztelni, hogy mennyire vagy menő csaj. Mivel Los Angelesben laktál, az írásbeli vizsgától eltekinthetünk, de azért nézzük csak. Vervörös körömlakk.

Buffy bizonytalanul visszakérdezett:

- Az gáz?

- Nagyon gáz - válaszolta Cordelia. - James Spader.

- Várom, hogy felhívjon.

- Frappé?

- Divatos, de finom.

- David Hasselhoff.

- Az Ördög maga?

Cordelia bólintott.

- Elég egyszerű kérdések voltak, de átmentél.
- Jaj de jó! - Buffy nevetve a szívére tette a kezét, mintha megkönnyebbült volna.
Megálltak egy ivókútnál, ahol éppen Willow került sorra.
- Willow! - Cordelia felhúzta tökéletes formájúra szedett szemöldökét. - Szép a ruhád. Látom, betévedtél egy munkaruházati boltba.
Buffy észrevette, hogy Willow azonnal megsértődött. Rábámult Cordeliára, meglepte a lány érthetetlen rosszindulata.
Willow szinte bocsánatkérő hangon válaszolt:
- Az anyukám választotta.
- Akkor nem csoda, hogy úgy kell rólad levakarni a fiúkat - Cordelia hangja megsemmisítően hangzott. - Végeztél?
- Igen - válaszolt Willow halkán, és azonnal távozott az ivókúttól. Cordelia a csaphoz lépett és Buffyra pillantott.
- Ha be akarsz illeszkedni, akkor az első számú szabály az, hogy ismerd fel a veszteseket. Ha már ránézésre meg tudod állapítani, hogy ki a vesztes, akkor könnyebb lesz elkerülnöd őket.
Lehajolt inni. Buffy szomorúan nézett a távolodó Willow után, majd követte Cordeliát a könyvtárba.
- És ha nem vagy teljesen elűszva azzal, hogy bepótold az anyagot, akkor gyere el ma este a Bronzba - javasolta Cordelia.
- Hova?
- A Bronzba. Errefelé ez az egyetlen hely, ahová érdemes benézni. Bárkit beengednek, de azért jó hely. Bár rossz környéken van.
- Merre van itt a rossz környék?
- Egyutcányira a jó környéktől. Nincs olyan sok környék ebben a városban. Gyere el este!
Megérkeztek a könyvtárhoz, és megálltak az ajtó előtt.
- Megpróbálok, köszí - ígérte Buffy.
- Jó. Akkor majd találkozunk a tesiórán, és elmesélhetsz nekem mindent, amit tudni kell rólad.
Cordelia sarkon fordult és elment. Buffy, akit kissé zavart, hogy el kell mesélnie az egész életét, megengedett magának egy gúnyos mosolyt:
- Na, az szép lesz - motyogta.
Belépett a könyvtárba. Meglepte az eleganciája, a sötét faborítás, a padlón szikrázó napsütés, és a hosszú sorokban sorakozó, könyvekkel teli polcok. Egy rövid lépcső vezetett fel a galériára, ahol további könyvespolcok álltak, és a hatalmas tölgyfa asztallal meg a barátságos olvasólámpákkal a terem furcsa módon egy vidéki ház meleg hangulatát árasztotta.
Senkit sem látott. Megállt a kölcsönzőpult mellett, és észrevett egy összehajtott újságot, címlapján egy pirossal bekarikázott cikkel. A főcím azt harsogta, hogy "Még mindig nem találják az eltűnt fiút", az írás mellett egy elmosódott fényképen három fiú.

Buffy beljebb merészkedett. Körbejárt egy könyvespolcot.

- Hahó! . Van itt valaki?

Váratlanul egy kéz fogta meg Buffy vállát. Ijedten fordult hátra.

- Segíthetek? - tudakolta a férfi udvariasan. Beszédén érezni lehetett, hogy angol, arckifejezése nyugodt erőről árulkodott.

Buffy megkönnyebbülten sóhajtott.

- Csak egy könyvet keresek. Új vagyok itt.

- Miss Summers - mondta a férfi.

- Helyes a tipp, gondolom, rajtam kívül nincs másik új diák.

- Mr. Giles vagyok, a könyvtáros.

Buffy egy pillanat alatt végigmérte. A magas, vékony, kifinomultan elegáns férfi angol tweedzakót és gypjúpulóvert viselt, valamint egy hajszálcsíkos inget és nyakkendőt. Kedves szeme vékony drótkeretes szemüveg mögül nézett vissza Buffyra.

- Remek - mosolygott Buffy. - Szóval akkor.

- Tudom, hogy miért jöttél.

Megfordult, és az ajtó melletti kölcsönzőpulthoz vezette a lányt.

Buffy onnan belátott az irodájába, de Mr. Giles nyilvánvalóan nem akarta oda beengedni. Kíváncsian nézte, ahogy a könyvtáros előhúzza egy könyvet a pult alól és elé csúsztatja. Hatalmas, bőrkötésű könyv volt, egyetlen szót írtak arannyal a borítójára:

VAMPYR

Ezt a könyvet látta rémálmában.

Aggodalom futott át Buffy arcán - és gyanakvó felismerés. Hátralépett a pulttól, de szemét továbbra sem vette le a könyvtárról.

- Én nem ezért jöttem - mondta neki feszült hangon.

- Biztos?

- Teljesen biztos.

Mr. Giles habozott. Majd szinte észrevétlenül bólintott.

- Tévedtem.

Visszatette a könyvet a pult alá.

- Akkor - folytatta halkán - mit is kerestél? Belebámult a terem ürességébe.

Buffy eltűnt.

Szinte ugyanakkor, amikor Buffy kilépett a könyvtárból, két másik diák éppen róla beszélgetett, mialatt átöltöztek a lányöltözőben.

- Az új lány? - kérdezte az egyik. - Nekem elég furcsának tűnik.

Különben is milyen név az, hogy Buffy?

Megfordult, amikor az egyik barátnője köszönt neki:

- Szia, Aphrodesia!

- Szia! - köszönt vissza félvállról.

- Szóval - vette fel Aura a beszélgetés fonalát -, azt hallottam a büfében, hogy az előző iskolájából kirúgták, és az édesanyjának ezért kellett új állást keresnie.

- Nem hiszem - válaszolta Aphrodesia, de Aura bólintott.

- De igen. Folyton verekedett.

Aphrodesia kinyitotta a szekrényét.

- Ne már!

- Blue-tól hallottam - kötötte Aura az ebet a karóhoz, majd ő is szélesre tárta a szekrénye ajtaját -, ő látta a bizonyítványát.

Nem tudta befejezni a mondatot.

Hirtelen kiesett valami a szekrényből, és Aphrodesia azonnal sikoltozni kezdett, amint a fiú holtteste rázuhant. A fiú tágra nyitott szeméből úgy tűnt, mintha valami igazán szörnyűséges dolgot látna. Aphrodesia nem ismerte fel, és fogalma sem volt arról, hogy a fiú előző este betört az iskolába a barátnőjével, mert eszébe jutott az a romantikus ötlet, hogy felmásszanak a tornaterem tetejére.

Tovább sikoltózott, mialatt a holttest elterült a lábainál és rábámult a padlóról.

HARMADIK FEJEZET

Willow gondosan megnézte előre csomagolt ebédjét. Egészséges étel, mint mindig. És totál unalmas. Annyira elmerült a gondolataiban, hogy észre sem vette, hogy valaki közelít felé, amíg meg nem szólalt mögötte egy hang:

- Szia! - szólt a hang. - Willow-nak hívnak, ugye?

Willow összeresztett és megfordult.

- Miért? - kérdezte gyanakvóan, majd amikor meglátta, hogy ki köszönt neki, így folytatta:

- Szia, azt akarod, hogy menjek arrébb?

- Szerintem kezdjük előlről a beszélgetést: szia, Buffy vagyok - javasolta Buffy, és leült Willow mellé. Majd hadd folytassam rögtön azzal, hogy egy szívességet szeretnék kérni tőled. Nem kell hozzá arrébb menned, viszont el kellene viselned a társaságomat.

Willow kételkedve nézett rá:

- De te. nem Cordeliával lógsz együtt?

- Akkor veled már nem is lehet?

- Elvileg nem.

- Nézd, én csak szeretnék meglenni itt valahogy magyarázta Buffy.

- Új iskola., és Cordelia nagyon rendes volt - velem legalábbis -, de ég bennem a vágy, hogy ne bukjak meg minden tantárgyból, és azt csiripelték a verebek, hogy hozzád kell fordulnom, ha szeretném bepótolni az anyagot.

Willow arca felderült.

- Nagyon szívesen segítek. Ha nincs hatodik órád, akkor találkozhatunk a könyvtárban.

- Inkább ne ott - utasította vissza azonnal Buffy az ötletet. -

Találkozzunk inkább valami csendesebb helyen. Vagyis hangosabb helyen. Kiráz a hideg a könyvtártól.

- A legtöbb így vannak ezzel. Én viszont szeretem. Nagyon jó a gyűjtemény, és az új könyvtáros is nagyon jó fej.

- Új a könyvtáros?

- Igen, most kezdett. Egy angol múzeum kurátora volt. Sőt lehet, hogy a British Museumé, nem tudom. De mindent tud, és egy csomó történelmi könyvet, meg életrajzot hozott., jaj nekem, én vagyok a legunalmasabb lány a világon?!

- Dehogyan! - nyugtatta meg Buffy.

A lányok felnéztek, mert Xander közeledett Jesse-vel.

- Sziasztok! Sok a dolgotok? - köszönt Xander. - Zavarhatunk? Zavarunk.

- Sziasztok! - mosolygott Buffy.

- Buffy, bemutatok Jesse-t - kezdte Willow a bemutatást. - Ő pedig Xander.

- Á, mi Buffyval már rég ismerjük egymást - vetette oda Xander. - Régi jó barátok vagyunk. Egy időre ugyan eltávolodtunk egymástól, azt hiszem, mind a ketten sokat változtunk, de most íme ismét itt vagyunk, mint régen, olyan megható.

Buffy Xanderre bámult, félig-meddig viccesnek találta, ugyanakkor csodálkozott is.

- Nekem produkálsz magad? - kérdezte Jesse Xandertől. - Vagy mostanában szájmenéses idióta lett belőled?

Egy tizedmásodpercig úgy tűnt, mintha Xander zavarba jött volna.

- Nem neked.

- Örülök, hogy megismertelek benneteket - mondta Buffy. - Azt hiszem.

- Csak üdvözölni akartunk, hogy otthon érezd magad - válaszolt Jesse udvariasan. - Kivéve persze, ha az otthon félelmetes számodra.

- És vissza akartam adni ezt - tette hozzá Xander. Elővette a karót, ami Buffy táskájából esett ki. - Csak arra tudok gondolni, hogy egy egészen kicsi kerítést építesz.

- Jaj, dehogy - Buffy agya lázasan dolgozott. - Önvédelemből hordom. Los Angelesben mindenkinek van. A gázspray már rég kiment a divatból.

Xander bólintott, bár Buffy nem győzte meg teljesen.

- Szóval, mit szeretsz csinálni, mi a hobbid, mit szeretsz egy férfiban? Halljuk!

- Van valami sötét, fájdalmas titkod, amit kifecseghetnénk? - kérdezte Jesse.

- Nahát - Buffy hangjában enyhe irónia érződött. - Mindenki rólam akar többet tudni. Megható ez a lelkesedés!

- Nem sok minden szokott történni egy ilyen isten háta mögötti városban, mint Sunnydale - vallotta be Xander. - Te vagy a nap híre.

- Azt nem hinném. Komolyan.

- Zavarnak téged ezek az emberek? - bukkant fel Cordelia váratlanul Jesse háta mögött, és nyílt megvetéssel nézett a fiúkra.

Buffy meglepetten pillantott körbe.

- Nem, dehogy!

- Nem akar velünk barátkozni - magyarázta Willow sietve, Jesse

pedig megigézve nézett Cordeliára.

- Szia, Cordelia! - köszönt Jesse.

- Jaj, hagyjál már! - Cordelia utálkozva rázta le, majd Buffyhoz fordult. - Nem akarok beleszólni abba, ha le akarsz csúszni. Csak gondoltam, szólok, hogy nem fogsz találkozni Fosterrel, a tesitanárnővel, akinek mellesleg szőrös a mellkasa, mert a tesióra egy szekrényben talált halott srác miatt elmarad.

Buffy rábámult:

- Micsoda?

- Miről beszélsz? - Willow ijedt arccal egyenesedett ki.

- Egy srácot begyömöszöltek Aura szekrényébe - magyarázta Cordelia.

- Holtan? - kérdezte Buffy.

- Tök holtan - erősítette meg Cordelia.

- Szóval nem csak kicsit holtan - tette hozzá Xander.

Cordelia ránézett:

- Neked nincs jobb dolgot?

- Ha szeretnéd kisírni magad valakinek a vállán - ajánlkozott Jesse -, vagy esetleg apró harapásokkal szeretnéd oldani feszült lelkiállapotod.

- Hogyan halt meg? - vágott közbe Buffy, aki még mindig Cordeliát fürkészte.

- Nem tudom.

- Voltak rajta nyomok?

- Te mindig ilyen morbid vagy? - Cordelia úgy vizsgálgatta Buffyt, mintha egy földönkívülivel állna szemben. - Nem kérdeztem meg!

Buffy azonnal felállt.

- Ne haragudjatok, de nekem mennem kell. Majd később találkozunk.

- Ennek meg mi baja? - kérdezte Cordelia kissé ingerülten.

Buffy sietősen a tornaterem felé vette az irányt, a többiek elképedve néztek utána.

HEGYEDIK FEJEZET

Buffy útja egyenesen a lányok öltözőjébe vezetett. Sajnos Mr. Flutie éppen akkor jött ki, és bezárta maga mögött az ajtót.

- Á, Buffy! - nézett rá meglepetten. - Mit keresel itt? Buffy igyekezett közömbösen válaszolni:

- Van odabent egy halott fiú?

- Ezt meg hol hallottad? - tudakolta Mr. Flutie gyorsan. Majd hozzátette:

- Jól van, igen, van. De nem a mi diákunk! Már nem.

- Tudja, hogyan halt meg?

- Tessék?

- Úgy értem - dadogta Buffy -, hogyan történhetett ilyesmi?

- Majd kiderítik a rendőrök, ha ideérnek - válaszolta Mr. Flutie.

- De ez az épület biztonságos, meg is vizsgáltattuk, úgyhogy szerintem pereskedésről szó sem lehet.

- Sok vér volt körülötte? - Buffy nem bírta megállni, hogy meg ne kérdezze. - Volt vér körülötte?

Mr. Flutie hosszasan nézett Buffyra.

- Nem hiszem, hogy bele kellene ártanod magad egy ilyen ügybe.

- Én sem hiszem - nyugtatta meg Buffy. - De azért benézhetnék?

- Kivéve, ha már beleártottad magad - Mr. Flutie kezdett gyanakodni, de Buffy megrázta a fejét.

- Annyira nem fontos.

- Buffy - folytatta az igazgató, miután kissé megenyhült -, tudom, hogy furcsa ez a helyzet. Valószínűleg felkavart. Nem ártana elmondanod valakinek, hogy mit érzel.

Buffy halványan elmosolyodott, majd bólintott és távozott.

Esze ágában sem volt, hogy ilyen könnyen feladja.

Kisietett az épületből, megkerülte, és hátrament a tornateremhez. Hamar talált egy másik ajtót, ami az öltözőbe vezetett. Lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt.

Körülnézett, megbizonyosodott afelől, hogy senki sem látja. Majd egy gyors mozdulattal darabokra törte a zárat, és kinyitotta az ajtót. Még egyszer hátranézett, majd beosont.

Azonnal meglátta a holttestet, a földön feküdt, egy pokróccal takarták le. Tétovázva közelítette meg, érezte, hogy nem fog tetszeni neki, amit talál. Lassan felhajtotta a pokrócot a holttest fejéről és válláról.

Dühös csalódottság öntötte el Buffyt. Szinte forrt a dühtől, ahogy a halott fiút bámulta.

- Hát ez remek! - tört ki belőle.

A fiú nyakán két jól kivehető fognyomot látott.

Nem sokkal később Buffy bosszankodva lépett be a könyvtárba.

- Jól van, meséljen mi a helyzet? - kérdezte ingerülten.

Giles a galérián állt, belemerülve egy könyvbe. Lenézett, Buffy pedig elindult fölfelé.

- Tessék? - kérdezte.

- Hallotta, hogy meghalt egy srác, ugye? - folytatta Buffy. - Hallott a szekrényben talált hulláról?

- Igen.

- Nagyon furcsa eset. Két kicsi lyukat találtam a nyakán, és kiszívták az összes vérét. Hát nem megdöbbentő? Ilyenkor nem fut végig a hátán a borzongás?

Giles felsóhajtott.

- Ettől félttem.

- Én viszont nem! Ez itt az első napom. Én attól félttem, hogy le leszek maradva az anyaggal, hogy nem fogok barátokat találni, és hogy mindenki észre fogja venni, hogy a múlt hónapban jártam utoljára fodrásznál. Arra nem számítottam, hogy az iskolában is felbukkannak a vámpírok. És nem is érdekel!

- Akkor miért jöttél?

Erre a kérdésre Buffy megtorpant, de csak egy pillanatra.

- Hogy megmondjam, hogy nem érdekel - hebegte. - És tényleg nem érdekel, és. most már meg is mondtam. Úgyhogy viszlát!

Elindult az ajtó felé, bár nem volt igazán elégedett kissé nevetséges távozásával.

- Át fog változni? - kérdezte Giles.

Buffy megállt.

- Ki?

- A fiú.

- Nem, csak meghalt.

- Egészen biztos?

Buffy bólintott.

- Ahhoz, hogy vámpírrá változtassák, ki kell szívni a vérét, majd rá kell venni, hogy ő is kiszívja egy vámpír vérét. Egy nagy szívás az egész. A vámpírok általában csak kiszívják az emberek vérét, és az áldozat egyszerűen meghal. Nem is értem, hogy miért beszélgetek én magával!

- Fogalmad sincs, hogy mi folyik itt, ugye? - vonta felelősségre Giles Buffyt, és igyekezett visszafogni az indulatait. - Azt hiszed, véletlen, hogy ide költöztél? Ez a fiú csak a kezdet.

Buffy visszafordult és ránézett.

- Miért nem hagy engem végre békén?

- Mert te vagy a Vadász.

Buffy mozdulni sem tudott. Benne szorult az összes okos megjegyzés, amit már előre megfogalmazott. Nézte, ahogy Giles nagyon komoly tekintettel lejön a lépcsőn.

- Minden emberöltőben születik egy Vadász - kezdte Giles. - Egyetlen lány az egész világon, a Kiválasztott, aki elég.

Buffy is csatlakozott hozzá, és egyszerre fejezték be a mondatot:

- erős és ügyes ahhoz, hogy vámpírokra vadásson.

Majd Giles elhallgatott és hagyta, hogy Buffy egyedül mondja végig:

- Hogy megakadályozza a gonosz térhódítását, bla-bla-bla, ezt már én is hallottam! - vágta hozzá Buffy.

Giles nyugtalannak tűnt.

- Nem értem ezt a hozzáállást. Elfogadtad a küldetésedet, már öltél vámpírokat.

- Igen, az is megvolt, megcsináltam, amit kellett, de végeztem ezzel az egésszel.

Giles egy pillanatra elgondolkodott Buffy válaszában, majd megkérdezte:

- Mit tudsz erről a városról?

- Két órát kell utazni az autópályán, ha valami normális cuccot akarok venni.

Giles intett Buffynak, hogy várja meg, majd eltűnt a hátsó irodában és onnan folytatta:

- Ha egy kicsit mélyebbre ásunk ennek a városnak a történelmében, akkor gyakran bukkanhatunk meglehetősen furcsa eseményekre. Úgy gondolom, hogy ez a terület titokzatos energiák középpontja. Olyan dolgokat vonz, amiket máshol nem találhatunk.

Egy köteg könyvvvel a kezében jelent meg ismét.

- Például vámpírokat - fejezte be Buffy a gondolatot.

Megpróbált elmenni Giles mellett, de Giles kihúzott egy könyvet a kupacból és a kezébe nyomta. Hasonlított arra a vámpíros könyvre, amit korábban mutatott neki, és amíg Buffy nézegette, addig Giles újabb és újabb könyveket halmozott a kezébe.

- Valamint vérfarkasokat - folytatta Giles gyorsan. - Zombikat. Démonokat, szellemeket.

Egészen közel hajolt Buffyhoz.

- Mindent, amitől a paplan alatt rettegtél és azt mondogattad magadnak, hogy fényes nappal ilyen lények nem léteznek.

- Ezt meg honnan szedte? Maga is megrendelte a Time Life könyvklub sorozatát?

Giles kissé zavarba jött.

- Igen.

- Kapott ajándékba telefont?

- Nem, én naptárt kaptam.

- Az is jó.

Majd eszébe jutott, hogy miért jött, és kijelentette:

- Először is én Vámpírvadász vagyok - és ezzel visszaadta a könyveket Gilesnek. - Másodszor pedig visszavonultam. De van egy javaslatom! Miért nem öli meg őket maga?

Giles mosolya meglepettnek tűnt.

- Én Figyelő vagyok. Nincsenek meg hozzá a képességeim.

- Jaj, ugyan már. Egy karó a szívbe, egy kis napfény, könnyű, mint az egyszeregy.

- A Vadász vadászik - magyarázta Giles türelmesen. - A Figyelő.

- Figyel?

- Igen. Nem! - Giles összeszedte magát. - Hanem edzi a Vadászt, felkészíti.

- Mire készít fel? - Buffy most már tényleg dühbe gurult. - Hogy kirúgnak az iskolából? Hogy elveszítem az összes barátomat? Hogy állandóan az életemért kell küzdenem, de nem mondhatom el senkinek, mert azzal veszélybe sodornám őket? Hát csak tessék! - nézett Mhívóan Gilesra. - Készítsen fel rá!

Sarkon fordult és kisietett. Giles utánament.

Mindkettejüket annyira lekötötte a beszélgetés, hogy észre sem vették, hogy egy alak lapul a polcok között. De most Xander lassan előlépett a sötétből, arckifejezése arról árulkodott, hogy jót derült a beszélgetésen, és nem hitt a fülének. Ránézett a kezében tartott Trigonometria-elméletre, majd ismét a könyvtár ajtajára emelte tekintetét. Egy ideig csak az ajka mozgott hangtalanul. Végül utolsó

szava törte meg a csendet:

- Micsoda?!

Giles továbbra is követte Buffyt a folyosón, ahová már özönlöttek a diákok a szünetre.

- Egyre rosszabb lesz - szólt Buffy után.

Buffy megtorpant és megperdült, hogy a szemébe nézhessen. Tisztában volt azzal, hogy a folyosón mindenki hallhatja őket, ezért szinte sóhajtván kérdezte:

- Mi lesz egyre rosszabb?

- Mind gyakrabban bukkannak fel élőholtak - suttogta Giles, és a fal felé terelte Buffyt. - És gyakoribbak a természetfeletti események is. Évek óta tart már ez, és oka van annak, hogy éppen ide jöttél, és hogy éppen most.

- Igen, az anyukám éppen most költözött éppen ide.

Elindult, de Giles felemelte a karját, hogy megállítsa.

- Valami készülődik - bizonygatta. - Valami hamarosan történni fog.

Buffy lehúzta Giles kezét.

- Ennél kevésbé világosan már nem is tudna beszélni?

Giles azonban még halkabban folytatta, és Buffynak hegyeznie kellett a fülét.

- Ha jól értem - magyarázta, - akkor a jelek arra utalnak, hogy misztikus zűrzavar támad a nagyon közeli jövőben, talán napokon belül, vagy még hamarabb.

Buffy mereven ránézett:

- Ugyan már! Ez itt Sunnydale - emlékeztette. - Egy ilyen helyen még a gonosz sem lehet olyan rossz!

ÖTÖDIK FEJEZET

Leszállt az éj.

Ezen a sötét és gonosz helyen, ezen a titkos rejtekhelyen, ahol még az imbolygó gyertyaláng sem tud áthatolni a sűrű sötétségen, mindig éjszaka honolt. Árnyak kúsztak a nyirkos, omladozó falak mentén, beszívárogtak a sarkokba és a repedésekbe, átsiklottak a törött szobrok üres, kifejezéstartalomban arcain.

Az emberi alakok is szobrokra hasonlítottak, ahogy a földön térdeltek - furcsán, lélektelenül, a halálra és a pusztulásra emlékeztetve -, fejüket imára hajtva.

A vészjósló kántálás hangja erősödött, majd gyengült. erősödött, majd gyengült., visszhangja végighullámozott az egész helyiségen.

Luke elkülönült a többiektől. Tiszteletet parancsoló alak volt, még térden állva is, tekintetével és minden idegszálával éberén figyelt. Hatalmas és izmos alakjához széles orrlyukak, szűk metszésű, hüllőszerű szemek, vastag ajkak és előreugró szemöldök társult. Egy tájékozatlan szemlélő úgy gondolta volna, hogy a húszas éveiben jár - valójában azonban Luke ennél sokkal-sokkal idősebb volt. Öltözéke rég letűnt és rég elfeledett időket idézett, de egyértelműen egyik kort

sem jellemezte.

A kántálás most hangosabbá vált. és hevesebbé. Luke sokáig bámult a mozdulatlan, sűrű, sötétvörös tócsába. Egy vértócsába.

- Felébred az alvó - jelentette ki.

Mély, zengő hangja volt, arca vámpírarca. Leheletéből temetők és rothadó hullák bűze áradt.

- Felébred az alvó - ismételte meg Luke. - És a világ vérezni fog.

Lassan belemártotta ujját a vérbe.

- Ámen.

A fellobbanó gyertyalángok egy pillanatra megvilágították a Luke körül heverő komor romokat - egy réges-rég föld alá temetett templom romjait. Kidőlt oszlopok, rogyadozó boltívek és leomlott kövek mindenütt a teremben. A csillogó vértócsa sűrűn fedte be az egykori oltárt.

A kántálás egyre hangosabbá vált.

Áhítat és várakozás töltötte be a termet, megremegtetve minden árnyékot és minden szívverést.

És a hívők vártak.

HATODIK FEJEZET

Buffy a tükör előtt állt a szobájában, és azon gyötrődött, hogy mit vegyen fel estére. Felpróbált egy ruhát, de túlságosan kihívónak találta, és hangosan kifakadt:

- Szia, elviszel egy körre?

Valahogy nem igazán nyerte meg a tetszését. Elővett inkább egy másikat, egy sokkal egyszerűbbet, és ismét gondosan megnézte magát.

- Szia! Fogadd el tőlem az Őrtorony egy példányát!

Ez sem az igazi. Idegesen a földhöz vágta mindkettőt.

- Régen ez olyan jól ment nekem - dünnyögte, amikor az anyja belépett a szobába.

- Elmész valahová ma este, szívem? - kérdezte tőle Joyce.

- Igen, anya. Elmegyek egy klubba.

- Fiúk is lesznek ott?

- Nem, anya, ez egy apácaklub.

Az anyja nem törődött Buffy enyhe élcelődésével.

- Csak vigyázz magadra!

- Rendben.

Buffy érezte, hogy a beszélgetés kezd komollyá válni. Zavartan méregették egymást az édesanyjával.

- Azt hiszem, jól megleszünk itt - bizonygatta Joyce. - Érzem a pozitív energiát. Rendbe hozom a galériát, talán már meg is találtuk neki a megfelelő helyet.

Buffy igyekezett lelkesedve válaszolni:

- Nagyszerű!

- És ebben az iskolában nagyon jó nevelés folyik, neked pontosan ilyenre van szükséged.

- Anya.

- Jaj, nem túlságosan sok nevelés. Tudom. Te már tizenhat éves vagy, és olvastam, hogy nem szabad túl sokat nevelnünk a gyerekeket.

Joyce habozott egy darabig, majd őszintén hozzátette:

- Nehéz. Új városba költöztünk, meg minden. Nekem is nehéz. De sikerülni fog. Kezeskedem róla, hogy sikerülni fog.

- Tudom.

- Te nagyon jó gyerek vagy, Buffy. Csak rossz társaságba keveredté. De ezen már túl vagyunk.

- Igen - biztosította Buffy. - Ezentúl csak az élőkkel foglalkozom. Úgy értem, hogy az életrevaló emberekkel.

Buffy anyja szemlátomást megkönnyebbült.

- Jól van. Erezd jól magad!

Buffy végül egy szűk nadrágot választott, hozzá egy világoskék blúzt, az alá pedig egy kötött topot. Úgy döntött, hogy a haját feltűzi.

Majd gyalog indult el a Bronzba.

Ahogy maga mögött hagyta a külváros biztonságot adó fényeit, hamarosan a városszéli elhagyatott utcákban találta magát.

Befordult egy sarkon, azon gondolkodott, hogy vajon mennyit kell még gyalogolnia. A járda végtelen hosszúnak tűnt előtte, árnyékok lepték el., és Buffy léptei tompán visszhangzottak a sötétben. Nem tudta kiverni a fejéből a nap eseményeit. Gondolataiban elmerülve baktatott a járdán, mígnem ráébredt, hogy nincs egyedül.

Valaki más lépteinek a zaját is hallotta.

A háta mögött. ugyanott, ahol az előbb még ő járt.

Buffy hirtelen hátrafordult.

Meglátott egy sötétségbe burkolózott alakot. Épp elég messze, hogy szembeszállhasson vele.

Az alak nem mozdult.

És bár Buffy nem látta az arcát, az a nyugtalanító érzése támadt, hogy az alak kifejezetten őt bámulja.

Gyorsan megfordult és elindult.

Az alak követte.

Buffy gyorsított. Ismét meghallotta a léptek zaját, a biztos, kimért és nyugodt lépéseket. Belemart a félelem, befordult a következő sarkon és tovább szaporázta lépteit.

Az alak nem tágitott. Egyáltalán nem sietett. tisztos távolságból követte.

Buffy gondolkodás nélkül beosont egy mellékutcába és gyorsan felmérte a terepet. Egy nagy cső húzódott a sikátor felett, nagyjából három méter magasan. Bűzölgő szemeteskukák zárták el az utat az utca túlsó végén.

Buffy egyetlen könnyed mozdulattal felugrott a csőre, és kézenállásba lendült. Várta, hogy az alak beforduljon a sikátorba, aztán váratlanul ráugrott, és a lábaival átkulcsolta a nyakát. Majd visszahúzta magát, feldöntötte a férfit, és fordulás közben a földhöz

vágta.

A férfi azonnal talpra állt, de Buffy megragadta és a falhoz szorította. Ahogy közel húzódott hozzá, rádöbbsent, hogy a férfi meg sem kísérelt rátámadni. Sőt, még a kezét is megadóan a magasba emelte.

- Van valami gond? - kérdezte a fiatalember.

Enyhén mulattatta a helyzet. Buffy gyanakodva méregette, most nézte csak meg alaposabban.

Lélegzetelállítóan jóképű volt. Magas, sötét hajú, kiugró pofacsontokkal, haja dús, mélyen ülő szemeiből félreérthetetlen közöny áradt. Valami más is ragyogott a tekintete mélyén, valami furcsa tájékozottság, amitől Buffy egy kicsit kényelmetlenül érezte magát. Fürgén és könnyedén mozgott a dulakodás közben - egy harcos kecsességével, mint Buffy megfigyelte -, de most csak állt ott és bámult rá.

- Igen, van - vágott vissza Buffy. - Miért követsz?

A férfi hangja nyugodt és tárgyilagos volt.

- Tudom, hogy mire gondolsz, de ne aggódj! Nem harapok.

Nem kifejezetten erre a válasza számított. Egy lépést hátrált és zavartan nézett rá.

- Azt hittem, hogy magasabb vagy - folytatta a fiatalember. - Vagy nagyobb, izmosabb, meg minden. Bár nagyon talpraesett vagy.

- Mit akarsz? - kérdezte Buffy.

- Ugyanazt, amit te.

- Jó, akkor mit akarok?

A mosoly lelohadt a férfi arcáról.

- Megölni őket. Megölni mindet.

Buffy egy pillanatra meglepődött.

- Sajnálom! - jelentette be, mialatt összeszedte magát, és megpróbált a képességeihez mérten a legjobban utánózni egy műsorvezetőt:

- A válasz sajnos helytelen, de vigaszdíjul felajánlunk önnek egy csodálatos karórát, valamint egy évre elegendő autósampont. Én ugyanis azt akarom, hogy mindenki hagyjon békén!

A férfi továbbra is rászegezte a tekintetét.

- Komolyan azt hiszed, hogy több lehetőséged is van? A pokol szájánál állsz. Ami nemsokára kitárul.

Lassan benyúlt a kabátja belső zsebébe. Amikor előhúzta a kezét, egy kisebb doboz volt benne, amit Buffy ékszerdoboznak nézett.

- Ne fordíts ennek hátat - figyelmeztette, és átadta a dobozt. - Készen kell állnod.

Buffy dacosan felszegte az állat:

- Mire?

- A Lakomára.

Majd megfordult és elindult vissza arra, amerről jött. Buffy utána kiáltott:

- Ki vagy te?

- Legyen elég annyi, hogy egy barát - mondta csendesen.
- De nekem nem kellene barátok - válaszolta Buffy ingerülten.

A férfi titokzatosan mosolygott:

- Azt nem mondtam, hogy a tiéd.

Buffy nézte, ahogy távolodik. Figyelte, ahogy az árnyéka beleolvad a többi árnyékba, majd óvatosan kinyitotta a dobozt.

Egy kereszt feküdt benne.

Kicsi és nyilvánvalóan antik darab. Egy hosszú ezüstitláncon függött.

Gyorsan felpillantott. A titokzatos fiatalembert már elnyelte a sötétség.

HETEDIK FEJEZET

Jókora tömeg téblábolt céltalanul a Bronzban.

Nem volt valami divatos hely, ezt Buffy azonnal látta - inkább egy lebuj -, de vonzóan természetesnek tűnt, ami nyilvánvalóan tetszett az ajtó előtt sorban álló, gimnazistákból és idősebbekből összeverődött tömegnek. A bejáratnál sem tapasztalt semmi nagyizolást, az emberek egyszerűen kifizették a négy dollárt, és kaptak egy pecsétet a kezükre, ha elég idősök voltak már ahhoz, hogy alkoholt fogyaszthassanak.

Haladt előre a sorban, és ismerős arcokat keresett. Senkit sem látott, akit felismert volna. A hely sötét volt, hangos zene szólt, és zsúfolásig megtelt. Egy együttes vad harsogását hallotta a színpad felől, a tömeg azonban meglehetősen fegyelmezetten viselkedett. Sokan zsúfolódtak be hátul a kávézóba, és még többen nézelődtek az emeletről, a kétszemélyes asztalok között bókászva.

Buffy átküzdötte magát a tömegen, még mindig ismerős arcokat keresett. Egy helyes srác elkapta a pillantását és mosolyogva integetett.

Buffy rámosolygott és visszaintegetett, majd hirtelen rájött, hogy a fiú valaki másnak köszönt. Zavartan a fejére ejtette a kezét, és úgy tett, mintha csak a frizuráját igazítaná meg. Fellelegzett, amikor végre meglátta Willow-t a bárpultnál. A lány szégyenlősen üdítőt rendelt. Buffy odasietett hozzá.

- Szia! - mosolygott.

- Szia! - Willow meglepődött, ugyanakkor örült is. És nagyon nem illett a klubba a Pán Péter-es blúzában és pulóverében. - Szia!

- Egyedül vagy?

- Igen, egyedül. Azt hittem, Xander is eljön, de.

- Á, ti együtt jártok?

- Nem. Csak barátok vagyunk - Willow gondolkodott egy kicsit, aztán hozzátette:

- Régebben együtt jártunk, de szakítottunk.

- Mi történt?

- Ellopta a Barbie babámat.

Mivel Buffy furcsán nézett rá, Willow folytatta:

- Ötévesek voltunk.
- Ó!
- Nem járok olyan gyakran fiúkkal . mostanában.
- Miért nem?
- Mert ha egy fiúval beszélgetek, akkor nem igazán tudok vicces dolgokat mondani, sőt igazából semmit sem tudok mondani. Általában csak makogok valamit, és utána kénytelen vagyok távozni.

Buffy nem tudta megállni nevetés nélkül.

- Nem is olyan szörnyű!
- De az. Szerintem a fiúkat jobban érdeklik azok a lányok, akik meg tudnak szólalni.
- Ha így gondolod, akkor tényleg nem jársz gyakran fiúkkal.
- Neked biztosan könnyen megy.
- Na persze - bólintott Buffy kissé rezignáltan. - Tök könnyen.
- Te nem tűnsz túlságosan gátlásosnak.
- Hát tudod, az én felfogásom az. - Buffy hirtelen befejezte. -

Akarod egyáltalán hallani, hogy mi az én felfogásom?

- Persze - válaszolt Willow kíváncsian.
- Az élet rövid.

Willow komoly tekintettel fürkészte Buffyt:

- Az élet rövid.
- Nem valami eredeti, tudom - vont a vállát Buffy. - De igaz.

Miért vesztegessük az időnket arra, hogy gátlásosan viselkedjünk? Miért aggódjunk azon, hogy egy srác kinevet? Érted? Ragadd meg a pillanatot! Mert holnap már talán nem élünk.

- Ó! - mosolygott Willow. - Szép gondolat.

Buffy gyorsan körbepillantott a tömegen. Amikor meglátott valakit az emeleten, gondterhelten összeráncolta a homlokát.

- Egy perc és visszajövök - ígérte.
- Semmi gond - biztosította Willow. - Nem kell visszajönnöd.

Buffy elmosolyodott barátnője szerény viselkedésén, és megismételte az ígéretét, ezúttal határozottabban:

- Egy perc és visszajövök.

Nem volt benne biztos, hogy Willow hallotta. A lány lehajtott fejjel ült és maga elé mormogott:

- Ragadd meg a pillanatot!

Közben Buffy ismét átvágott a tömegen.

Nem kellett sokáig keresgélnie a lépcsőt. Felment az emeletre, majd végre sikerült a színpadra néző korláthoz préselődnie. Rátámaszkodott, és igyekezett úgy tenni, mintha csak véletlenül vetődött volna arra, rá sem nézett Gilesra, aki ugyanolyan közömbösen állt meg.

- Szeret bulizni a diákokkal? - cukkolta Buffy. - Nem ciki ez egy kicsit?

Giles megsemmisítő hangon szólt Buffyhoz:

- Aha. Szóval szerinted én szórakozom.

Továbbra is a színpadot bámulta:

- Ezeknek a bohócoknak az ugrabugrálását nézni nekem nem valami nagy szórakozás. Sokkal jobban szeretek otthon teázni egy jó könyv társaságában.

Buffy a szemeit forgatta:

- Nem ártana egy kis színt vinni az életébe!

- Ez tökéletes terep a vámpíroknak - tette helyre Giles Buffyt. - Sötét, zsúfolt, ráadásul tudtam, hogy valószínűleg te is eljössz. És meg akarom értetni veled, hogy.

- Hogy készülődik a Lakoma. Tudom, a barátja már elmondta.

Gilest teljesen készületlenül érte a lány megjegyzése. Nyugtalanul nézett Buffy szemébe:

- Mit mondtál?

- Készülődik a Lakoma - válaszolt Buffy óvatosan. - Mond ez magának valamit? Mert nekem totál homály az egész.

- Nem tudom biztosan. Ki mondta ezt neked?

- Egy srác - még mindig látta az arcát és még mindig fel tudta idézni a találkozásukat a sikátorban.

- Sötét hajú, és tudja, olyan bosszantóan nagyon helyes. Gondoltam, biztos a maga haverja.

- Nem - motyogta Giles aggódó arccal. - A Lakoma. . Mást nem mondott?

- Mondott még valamit a pokol szájáról. Nem vett le vele a lábamról.

Mindketten a táncparkettet nézték, ahol a fiatalok hangos zene ritmusára táncoltak és buliztak.

- Csak nézd meg őket! - Giles hangja már-már dühösnek hatott. - Teljesen elengedik magukat, semmit sem tudnak a rájuk leselkedő veszélyről.

- Mázlisták.

- Bár az is lehet, hogy talán neked van igazad - ismerte el Giles.

- Talán tényleg nem közeleg semmilyen veszély. Talán tévesek a jelek. Nem látom rajtad, hogy rémálmok gyötörnének.

A rémálmok említésére Buffy arca elsötétült. Végignézett az alatta szórakozó boldog arcokon, és egy szót sem szólt.

NYOLCADIK FEJEZET

Cordelia félrehúzódott, biztonságos távolságra a vonagló tömegtől. A szokásos barátnőivel ácsorgott, arcán pedig a szokásos megvetés ült.

- Az anyukám most már fel sem tud kelni az ágyból - jelentette ki unott hangon. - Az orvos szerint Epstein-Barr vírusfertőzése van. Miért nincs inkább krónikus hepatitisze, vagy legalább krónikus fáradtság szindrómája? Ma már egyáltalán nem nagy szám egy Epstein-Barr vírus!

Egy pillanatra megmerevedett, amikor meglátta, hogy Jesse feléje tart. Elhaladt a barátnők mellett, és egyenesen Cordeliára mosolygott.

- Szia, Cordelia!

- Jaj, ne - válaszolt Cordelia. - Az árnyékom.

- Jól nézel ki.

- Örülök, hogy beszélgettünk, de. - kezdte, Jesse azonban a szavába vágott:

- Figyelj, nem akarsz táncolni?

Cordelia hűvösen kérdezett vissza:

- Veled?

- Hát, . igen.

- Hát, . nem.

Sarkon fordult, hűséges sleppje követte, Jesse pedig gyámoltalanul álldogált, magára maradt a fájdalmával.

- Jó - mondta, miután végre sikerült egy kicsit visszanyernie a méltóságát. - Van más vad is az erdőben. Igen, ez az, megyek vadászni. Csak figyelj, hogyan vadászom.

Körbenézett az emberekkel teli teremben, felmérte a terepet, és ténylegesen megkezdte a vadászatot.

Fent az erkélyen Buffy figyelte, ahogy Jesse eltűnik a tömegben. Még mindig nem tette túl magát Giles rémálmokról elejtett megjegyzésén, és érezte, hogy az összes kifogása lassan semmivé foszlik.

- Azt egy szóval sem állítottam, hogy soha többé nem fogok megölni egyetlenegy vámpírt sem - próbálta menteni a helyzetet. - Csak nem fogom minden szabad időmet ezzel tölteni. Ha szembe jön velem egy vámpír, az más.

- De felkészült leszel? - kérdezte Giles őszintén. - Olyan sok mindent nem tudsz még róluk és a saját képességeidről. Egy vámpír egészen addig hétköznapi embernek tűnik, amíg meg nem éhezik. Csak akkor ölti fel valódi, démoni arcát.

- Maga olyan, mint egy két lábon járó tankönyv! - fakadt ki Buffy.

- Ezt már rég tudom!

Giles tudomást sem vett Buffy kirohanásáról.

- A lényeg az, hogy a Vadásznak minden körülmények között fel kell ismernie őket. Anélkül, hogy odanézne. Anélkül, hogy gondolkodna. Meg tudod mondani, hogy van-e most vámpír ebben az épületben? Buffy tétovázott.

- Talán.

- Tudnod kellene! Még ebben a tömegben és félhomályban is meg kell érezned a jelenlétüket.

Giles mély levegőt vett és biztatni kezdte Buffyt:

- Próbáld meg! Tágítsd ki az érzékeid határait!

Buffy lenézett a hullámozó emberekre. Lassan összeráncolta a homlokát.

- Élesíteni kell az érzékeidet - utasította Giles. - Koncentrálj, amíg az energia át nem áramlik rajtad, és meg nem érzed mindegy egyes részecskéjét a.

- Ott van egy - mondta Buffy gyorsan.

Giles elhallgatott. Tökéletesen elégedetten kukucskált ki a korlát mögül.

- Mi? Hol?

Buffy próbálta megmutatni Gilesnek a vámpírt:

- Ott lent. Egy lánnyal beszélget.

Egy távoli sarokban egy jóképű fiatalember állt. Egy lánnyal társalgott, de onnan, ahol álltak, sem Buffy, sem Giles nem látta jól a lány arcát.

Giles kétkedve pillantott Buffyra.

- De nem tudhatod, hogy. - kezdte, de Buffy azonnal a szavába vágott:

- Jaj, ne már! Nézze meg a kabátját! Felgyűrte az ujját! Az inge pedig! Csak nézze meg azt az inget!

Giles ismét zavartan nézett rá.

- Ódivatú?

- Egyenesen ősrégi! Higgyen nekem - csak olyan pasi gondolhatja, hogy ez a cucc menő, aki tíz éve a föld alatt él.

- De . nem élesítetted a.

Buffy alig hallotta. Még jobban kihajolt a korlát mögül, és azt suttogta:

- Jaj, ne!

A vámpír még mindig ugyanazzal a lánnyal csevegett a sarokban. De most intett neki, hogy kövesse, és amikor a lány végre kilépett a sötétből, Buffy gyomra összeszorult.

- Az a lány nem. ? - kezdte Giles.

- Willow.

- Mit csinál?

- Megragadja a pillanatot - vetette oda Buffy, és már el is indult a lépcső felé.

Egy rövid pillanatra ismét meglátta őket - a vámpírt és Willow-t -, a színpad melletti hátsó ajtó felé tartottak. Leverekedte magát a lépcsőn, majd át a táncoló embereken, de amikor megint körülnézett, Willow-t nem látta sehol. Buffy gondterhelten pásztázta végig tekintetével a termet, majd elindult a színpad mögötti ajtó felé. Úgy érezte, mintha lassított felvételnként haladna, és minél közelebb került a színpadhoz, annál nagyobb lett a tömeg. Végre-valahára sikerült átküzdenie magát a termen, és feltépte az ajtót.

A hirtelen sötétség meglepte, de csak egy másodpercre. Nem látott senkit, hűvös volt, és furcsán, tompán hallatszott a zene. Senki sem volt ott, Buffy lassan, óvatosan haladt előre a posztterekkel teleragasztott téglafal mellett, mindenre felkészült. Elhaladt egy sarokba támasztott régi szék mellett, majd gondolkodás nélkül kitörte az egyik lábát, és maga elé tartotta a rögtönzött karót. A klubbeli zaj és tolongás után ez a hátsó terem hatalmasnak és titokzatosnak tűnt. Végre megtalálta a kijáratot. Egy sikátorra nyílt, de ott sem látott senkit, egyre inkább érezte a veszélyt, és elindult a főbejárat

felé.

Nem számított rá, hogy ott találja majd a sarok mögött.

Buffy villámgyorsan megragadta az árnyékban álló alakot, a falhoz vágta, majd felemelte, hogy a lába nem ért le a földre.

Ádázul a vámpír szemébe nézett.

És már későn vette észre, hogy nem is egy vámpírt tart a kezében.

Cordelia tehetetlenül himbálózott Buffy szorításában, arcán ugyanaz a megrökönyödés, mint a barátnőién, akik akkor sereglettek ki a mosdóból.

- Cordelia! - habogott Buffy, továbbra is szorongatva a lányt, aki még mindig őt bámulta.

- Már ne haragudj! De visszavennél egy kicsit? - fakadt ki Cordelia. - Mondták már neked, hogy milyen furcsa vagy?

Buffy zavartan leengedte a lányt, és megpróbálta a háta mögé rejteni a karót.

- Te jó ég! - fintorgott Cordelia. - Milyen trauma ért téged gyerekkorodban?

Buffy próbálta összeszedni magát. Igyekezett vidám képet vágni, és mosolyogva kérdezte:

- Nem láttátok Willow-t? Nem erre jött?

- Miért? - vágott vissza Cordelia. - Őt is meg akarod támadni egy bottal?

Buffy fülig vörösödve és ziláltán oldalgott el, Cordelia és sleppje még mindig hitetlenkedve néztek utána.

- Bocsánat - dühnyögte Cordelia, közben előhúzta a telefonját a táskájából. - De azonnal fel kell hívnom mindenkit, akit ismerek.

Buffy visszasietett a hátsó ajtóhoz, és bement a klubba. Azonnal meglátta Gilest, aki rá várt a lépcső aljánál, és odament hozzá.

- Gyorsan ment - nézett rá Giles megkönnyebbülten. - Ügyes vagy. Visszamegyek a könyvtárba. Ez a Lakoma.

- Nem találtam meg őket - vallotta be Buffy, és türelmetlenül körbenézett a teremben.

Giles úgy bámult rá, mint aki nem értette jól, amit Buffy mondott.

- Nem ölted meg a vámpírt?

- Nem, de a társasági életem komoly veszélyben forog.

- Akkor most mit tegyünk?

- Menjen csak! Majd én elintézem.

- Veled megyek - ajánlotta fel Giles, Buffy azonban megrázta a fejét és ismét végignézett a tömegen.

- Ne aggódjon! - mondta. - El tudok banni egy vámpírral.

Észre sem vette Jesse-t, aki szinte súrolta, amikor elment mellette. Másan járt az esze, fontosabb dolgokon, és Jesse figyelmét is túlságosan lekötötte egy lánnyal folytatott beszélgetés, így neki sem tűnt fel Buffy.

- Mit is mondtál, hogy hívnak? - kérdezte meg Jesse ismét, és remélte, hogy most talán megfordul a szerencséje.

A lány nem volt neki ismerős. Az órákon biztos, hogy nem látta, sőt még az iskolában sem. Bár azt persze nem tudhatta, hogy a lány előző éjszaka betört az iskolába. Hogy randevúja volt egy fiatalemberrel . ugyanazzal, akit délután holtan találtak egy szekrénybe gyömöszölve.

- Darla - válaszolt a lány mosolyogva.

Nagyon aranyos arca volt, és Jesse visszamosolygott.

- Darla. Még soha nem láttalak. Itt laksz valahol a környéken?

- Nem, de élnek itt rokonaim.

- Találkozhattam már velük?

Darla még szélesebben mosolygott. Fogai szépen és fehéren csillogtak.

- Valószínűleg még fogsz - ígérte.

KILENCEDIK FEJEZET

Szentélyük omladozó falai között a hívek tovább folytatták a szertartást.

A rituálé ugyanolyan ősi volt, mint a gonosz maga, és lassan-lassan a szenvedélyes hangok egyként emelkedtek. A szertartás hamarosan régóta várt csúcspontjához érkezik. És ahogy ebben a templomban egykoron az erényesek szívből jövő fogadalmi visszhangzottak, most a kárhozottak álságos imái töltik meg a helyiséget.

Az oltár mellett Luke hirtelen felemelte a tekintetét.

Maga elé bámult egy pillanatig, vallásos buzgalmában szeme tágra nyílt, aztán elkezdett hátrálni. Mintha a jelzésének engedelmeskednének, a többiek is elkezdtek hátrálni, hangjuk reszketett a várakozástól.

Luke még mindig a vértócsa felett imádkozott. Majd hirtelen egy fej bukkant ki a véres mélységből, Luke összerezszent, és ámulva bámult, majd még egy lépést hátralépett.

A fej tovább emelkedett, végül előbukkant egy hosszú álomból ébredő király magas, elegáns alakja, kinek erős teste sötét, sűrű vértől csillogott.

A Mester volt a legerősebb vámpír. Heinrich Joseph Nest néven született nagyjából hatszáz évvel ezelőtt, fekete ruhát viselt, és ijesztő, ám ugyanakkor fenséges látványt nyújtott. Arca egyáltalán nem hasonlított emberi arcra, félig démon, félig ember volt. Fejedelmi testtartása legyőzhetetlenségről árulkodott - tiszteletet, engedelmisséget és örök hűséget parancsolt. Amikor előrelépett és kinyújtotta a kezét, Luke alázattal és teljes odaadással ragadta meg.

- Mester! - hebegte Luke.

A Mester ismét előrébb lépett, arcát még mindig homály fedte. Luke tisztelettudóan néhány lépést tett hátra. A Mester egy darabig csak nézelődött, mintha mérlegelne valamit.

- Luke!

- Mester!

- Gyenge vagyok.
- Eljő a Lakoma és visszanyered erődet - ígérte Luke.
- A Lakoma.
- Nemsokára itt az ideje. Hamarosan kiszabadulsz.

A Mester elment Luke mellett. Még egyszer kinyújtotta a kezét, ám ezúttal a levegő enyhén vibrálni kezdett előtte, egy misztikus falat emelve, amely körbezárta őt. Hirtelen visszahúzta a kezét.

- Készen kell álmodnom - jelentette ki. - Szükségem van az erőmre.
- Elküldtem a szolgálodat, hogy hozzanak neked ennivalót - nyugtatta meg Luke.

- Jó.

Amikor Luke elindult kifelé, a Mester ismét megszólalt:

- Luke!

Luke azonnal megtorpant.

- Igen?

- Hozzatok valami. fiatalt.

TIZEDIK FEJEZET

Willow kezdte meggondolni magát.

Ahogy a fiúval sétáltak a sötétben, érezte, hogy egyre idegesebb. A fiú alig szólt két szót, amióta kijöttek a Bronzból, és valahogy annyira furcsa volt, ami nem tűnt fel neki odabent a nagy zajban és a villódzó fényekben. És a rengeteg ember között, gondolta magában.

- Jó sötét van - tett egy erőtlen kísérletet, hogy beszélgetést kezdeményezzen, de ettől sem érezte magát bátrabbnak.

- Éjszaka van - válaszolta a fiú.

- Akkor sötét szokott lenni - bólintott Willow. - Éjszaka.

Általában.

Tovább sétáltak. Willow ismét megpróbált beszélgetni:

- Még mindig olyan hihetetlen, hogy nem találkoztunk még az iskolában. Te Mr. Chomsky csoportjában vagy történelemórán?

A fiú nem válaszolt. Csak váratlanul megállt.

Willow szorongva nézett körül.

- A fagyizó arra van - mutatta a fiúnak. - A Hamilton Street után.

Figyelte, ahogy a fiú kinyújtja a kezét és megszorítja az övét.

- Ismerek egy rövidebb utat - mondta.

Aztán elindult Willow-val a temető felé. a fák közötti sötétségbe.

Buffy sehol sem látta Willow-t.

Nyugtalansága egyre nőtt, a hátsó ajtón át kisietett a klubból és megpillantotta Xandert a járdán, gördeszkájával a hóna alatt.

- Máris mész? - kérdezte Xander, de Buffynak semmi kedve nem volt csevegni.

- Xander, nem láttad Willow-t?

- Ma este még nem.

- Meg kell találnom. Egy fiúval ment el.

- Willow-ról beszélsz, ugye? - Xander hangjából elismerés csendült ki. - Felcsípett valakit a Bronzban. Ez az, barátném!

Buffyt hidegen hagyta Xander humora.

- Szerinted hova mehettek?

- Miért, te talán tudsz valamit a srácról, amit ő nem? - Xander úgy tett, mintha erősen gondolkodna, és összedörzsölte a tenyerét.

- Ó! Figyelj! Remélem, hogy az a srác nem vámpír! Mert akkor neked meg kellene ölnöd!

Ezzel sikerült magára vonnia Buffy osztatlan figyelmét. Meglepve - és leplezetlen bosszúsággal - Xander felé fordult és rászégezte a tekintetét.

- Kiírták a faliújságra? Vagy megírta az iskolaújság? Van valaki egyáltalán ebben a városban, aki nem tudja, hogy én vagyok a Vadász?

- Én csak azt tudom, hogy azt hiszed magadról, hogy te vagy a Vadász. És ezt is csak azért tudom, mert meghallottam a könyvtárban.

- Ez most mindegy - Buffyt elöntötte a kínzó tudat, hogy telik az idő. - Csak áruld el, hogy szerinted Willow merre mehetett!

- Te nem viccelsz.

- Ha nem találjuk meg, holnap reggel az ő holttestét fogja valaki megtalálni.

Xander gondolkodott egy kicsit és Buffy eltökélt arcát vizsgálta. Ráébredt, hogy a lány tényleg nem viccel. Sőt, halál komolyan beszél.

- Gyere! - mondta.

Willow most már nem pusztán ideges volt.

Ahogy a fiúval egyre beljebb hatoltak az erdőbe, érezte, hogy lassan rátör a pánik. Tehetetlenül cikáztak a gondolatai, próbált rájönni, hogy hogyan kerülhetett ilyen rémisztő helyzetbe - és hogy a csodába kerülhetne ki belőle.

- Jól van - mondta végül. - Ez nagyon szép. és félelmetes. Biztos, hogy erre rövidebb?

A fiú még mindig nem szólt egy szót sem. Nem tudta biztosan, de valami azt súgta neki, hogy erre nem vezet út a fagyizóhoz. Majd amikor a fiú egyszer csak megállt, látta, hogy egy kriptá előtt állnak.

Willow zavartan bámult a málladozó bejáratra. Feketén tátongett előtte, és hideg borzongás kúszott végig a hátán.

- Figyelj csak - szólalt meg végre a fiú -, jártál már ilyenben?

Willow próbálta visszafogni hangja remegését és igyekezett határozottan válaszolni:

- Nem, de nem is akarok.

A fiú azonban most már egyre közelebb húzódott hozzá, és félresöpörte a haját a nyakáról. Egész közel húzta magához. sokkal közelebb, mint azt Willow szeretne volna.

- Ugyan már - incselkedett -, mitől félsz?

Aztán belökte Willow-t az ajtón.

Willow beesett, és most már tényleg megijedt. Semmit sem látott, pislogott, hogy hozzászokjon a sötétséghez. Hosszú és gyötrelmes pillanatok után sikerült kivennie egy kis terem faragott kőfalait. A

termet szinte teljesen elfoglalta egy hatalmas síremlék, melyen egy kőből faragott ember feküdt. Mögötte volt az ajtó, amin beesett, előtte pedig egy sokkal kisebb, zárt vasajtó.

Willow megfordult. Meglátta a fiút, akinek az alakja betöltötte a kriptá bejáratát és elállta a menekülés útját. Willow szíve vadul zakatolt a fülében.

- Ez egyáltalán nem volt vicces - próbált nyugodtan és higgadtan beszélni, de a hangján hallani lehetett, hogy vészesen közel áll a síráshoz.

A fiú nem válaszolt. Ehelyett közelebb lépett hozzá, arcát beburkolta a sötétség. Willow próbálta kikerülni és az ajtóhoz igyekezett.

- Azt hiszem, én inkább elmegyek - mondta a fiúnak.

- Úgy gondolod?

Semmi játékosság nem volt a hangjában, inkább vészjóslóan csengett. Willow ösztönösen hátrébb lépett egyet, majd még egyet. Aztán megfordult és felsikoltott, mert egyenesen Darla karjaiba futott.

Darla igyekezett felmérni a helyzetet. Először Willow-ra nézett, majd a fiúra.

- Jobbat nem találtál? - kérdezte a fiútól.

A fiú kissé mentegetőzve válaszolt:

- Fiatal.

- Alig jut belőle mindenkinek - szólt vissza Darla, majd lesétált a lépcsőn és átvágott a termen.

- Miért nem hoztál te is egyet?

- Hoztam.

Darla a mögötte nyíló ajtóra mutatott. Ahogy Willow félelemmel telve és zavartan figyelte az eseményeket, a terembe igencsak kábultan bebotorkált Jesse.

- Hé, várj meg! - szólt Jesse Darlának.

- Jesse! - Willow megkönnyebbülve futott oda hozzá. Jesse a nyakát tapogatta, és kissé lázasnak tűnt. Valójában azt sem vette észre, hogy Willow egyáltalán ott van.

- Azt hiszem, kiszívtad a nyakamat - szólt ismét Darlához, aki figyelemre sem méltatta.

Willow nézte, ahogy Jesse leveszi a kezét a nyakáról. Vért látott a fiú ujjain, és vért látott a torkán is. Hitetlenkedve és tágra nyílt szemekkel bámult rá, majd a háta mögött álló két alakra.

- Az úton megéheztem - vontá meg a vállát Darla.

Willow megfogta Jesse karját, és kétségbeesetten próbálta kivonszolni.

- Jesse, menjünk innen!

- Nem mentek sehová - közölte velük Darla.

- Hagyjatok minket békén! - Willow igyekezett erélyesen beszélni, de Darla olyan fürgén lépett oda hozzá, hogy ideje sem volt kitérni

előle.

- Nem mentek sehová - suttogta Darla -, amíg jól nem laktunk!

Ahogy fogai között kiköpte az utolsó szavakat, egészen közel hajolt Willow-hoz. És Willow rémült szemei előtt Darla arca kezdett átváltozni - torz ábrázattá alakult, átlényegült -, a bőre rothadt, a fogai borotvaélesen csillogtak, vicsorgása legalább annyira volt mohó, mint gonosz.

Willow sikoltozni kezdett. Hátratámolyodott és elesett. Szemét elhomályosította a rémület, de azt látta, hogy a fiú, akivel jött, nevet rajta, lassan közelít felé, és ragadozó arca ugyanolyan förtelmessé és visszataszítóvá válik, mint a lányé.

Willow tudta, hogy meg fog halni. Csak nézte, ahogy a két alak egyre közeledik, kinyújtják kifent körmeiket, szájukból csöpög a nyál, szemük éhesen csillog. És ekkor váratlanul megszólalt mögöttük egy hang, először azt hitte, hogy nem hall jól, ez egyszerűen nem lehet igaz.

- Nahát, ez aztán szép - mondta a hang elégedetten.

Buffy lépett a kriptába, Xanderrel a háta mögött.

Mindenki megdermedt.

- Ugyan kopár egy kicsit - jegyezte meg Buffy, míg egyik kezét végighúzta a poros síron -, de egy kis festés, néhány kispárna, és máris otthonossá válik.

- Ki a fene vagy te? - vicsorgott Darla.

- Mi a csoda, ezek szerint van ebben a városban olyan, aki még nem tudja? - vágott vissza Buffy. - Akkor megnyugodtam. Nekem elhihetitek, Sunnydale-ben nem kis meló, ha az ember titokban akarja tartani, hogy kicsoda.

Amíg Buffy lekötötte a vámpírok figyelmét, Xander közéjük lépett. A két vámpírt teljesen készületlenül érte az események hirtelen fordulata, és lassan enyhítettek a szorításon Willow és Jesse torkán.

- Buffy, most futás, ugye? - indítványozta Xander, de a fiú, akivel Willow érkezett, lassan összeszedte magát.

- Még nem - mordult rájuk.

- Jól van, kezdjük azzal, hogy miért hordasz ilyen ruhákat - heccelte Buffy. - Élj a mában! Úgy nézel ki, mint egy kivénhedt popsztár.

Majd Darlához fordult és zavartalanul folytatta:

- Választhatjátok a nehezebb utat vagy a. inkább nem is, csak a nehezebb út áll előttetek.

Darla nem hátrált meg:

- Részemről rendben.

- Biztos? - folytatta Buffy. - Nem lesz egy leányálom. Tele lesz erőszakkal, szitokszavakkal, szigorúan csak felnőtteknek való.

Amíg Buffy beszélt, a másik vámpír hátulról rátámadt, szélesebben közelített hozzá. Buffy egyetlen elegáns mozdulattal előhúzott a kabátja alól egy karót és hátradöfött vele. Tompa szúrás hallatszott,

ahogy a karó felnyársalta a lényt. A vámpír megállt, tekintetében döbbenet ült, majd a padlóra zuhant.

Buffy még csak oda se nézett.

Ahogy földet ért, a teste hamuvá vált.

- Látod, mi történik, ha ugráltok? - szólt Buffy Darlához.

Xander és Willow szóhoz sem jutott. Csak meredten bámultak a hideg, üres padlóra, ahol néhány pillanattal korábban egy holttest feküdt. Darla viszont elcsodálkozott, és bár óvatosabbá vált, nem szállt inába a bátorsága. Lassan körözött Buffy körül, készülődött, hogy megküzdjön vele.

- Fiatal volt - mondta Darla utálkozva. - És ostoba.

- Xander, menjetek! - utasította őket Buffy.

- De ne túl messzire! - kontrázott rá Darla.

Váratlanul Buffynak esett. Buffy lefejelte, és mesteri pontossággal védte ki Darla ütéseit, amíg Xander kiterelte a többieket.

Olyan gyorsan futottak át az erdőn, amilyen gyorsan csak tudtak, Willow és Xander hol vonszolta, hol cipelte Jesse-t. Senki nem szólt egy szót sem. Még mindig próbálták felfogni, hogy valóság volt az, amit az imént a kriptában láttak. Buffy a Vadász.

Amikor Buffy ismét bevitt egy erőteljes ütest, Darla fájdalmasan a földre rogyott. Buffy most már nem viccelt. Izzadt és zihált, humornak nyoma sem maradt az arcán.

- Tudod, én mindent előlről akartam kezdeni - zsémbelődött, és egyik lábával Darla mellkasára lépett. Olyan akartam lenni, mint mindenki más. Barátokat akartam szerezni, talán egy kutyát is. de nem. Nektek pont ide kellett jönnötök. Nem tudtatok volna egy másik városban vért szívni!?

- Ki vagy te? - Darla dühödten vicsorgott rá.

- Nem tudod?

De mielőtt Buffy folytathatta volna, valaki hirtelen megragadta a nyakát és felemelte a földről.

- Nem is érdekel - mondta Luke lassan.

Buffy észre sem vette, hogy a háta mögött állt. Amikor Luke előlépett a sötétségből, hatalmas termete mellett a lány kicsinek és jelentéktelennek érezte magát, és ráébredt, hogy nincs túl sok esélye. Luke minden különösebb erőfeszítés nélkül elhajította úgy, hogy Buffy jó négy és fél métert repült. Rosszul esett, beverte az arcát a falba.

Luke Darlához fordult, aki próbált lábra állni.

- Áldozatot kellett volna hoznotok a Mesternek - korholta. - Mindjárt itt a Lakoma, és te erre a gyerekekre fecsérled az idődet?

- Hoztunk is - próbált védekezni Darla ijedten. - De akkor megjelent ő. Megölte Thomast. Luke, ez a lány erős.

Luke megvetően méregette Darlát.

- Menj csak! Meglátom, hogy el tudok-e banni ezzel a kislánnyal.

Buffy éppen fel akart állni, amikor Luke hozzá, ugrott és ismét

megmarkolta. Arra számított, hogy meglepi, de Buffy most már számított a támadásra. Ellökte magától Luke kezét és fürgén arcon rúgta. Luke megtántorodott, de szinte azonnal visszanyerte az egyensúlyát és erőteljes ütést mért Buffy állkapcsára.

- Tényleg erős vagy - motyogta Luke. Ismét a földhöz vágta a lányt, és rekedten felnevetett. - De én erősebb vagyok.

Buffynak azonban meg sem fordult a fejében, hogy feladja a küzdelmet. Végre ki tudott szabadulni Luke markából, felállt és lassan körözött a sír körül, a biztonság kedvéért mindig a másik oldalon, mint ahol Luke állt.

- Csak az időt vesztegeted - mondta Luke nyugodtan.

- Képzeld - vágott vissza Buffy -, nekem is más terveim voltak estére!

Luke a súlyos sírfedelet egyenesen Buffy felé hajította, de ő ellépett előle, és a tetejére ugrott. Egyetlen fürgé mozdulattal átpördült a kezén és Luke mellkasán landolt. Mindketten elestek, ám Buffynak sikerült először talpra állnia, elővette a karót és megpróbálta Luke mellkasába döfni. Luke egy villámgyors mozdulattal elkapta a karót, pont mielőtt belé fúródott volna.

- Azt hiszed, hogy megállíthatsz engem? - Luke arcát eltorzította a düh. - Bennünket?

Megszorította az öklét. A karó Luke erős szorításában oly könnyedén forgácsolódott szét, mint egy gyufaszál, aztán erőteljesen behúzott egyet a lánynak, aki az ütéstől hátratántorodott.

- Fogalmad sincs, hogy mivel állsz szemben - vicsorgott.

Győzedelmesen magasodott Buffy fölé. Hangját lehalkította és rázendített a szent szövegre:

- És az emberek úgy lepték el a földet, mint a pestisdaganatok. De a legújabb fény harmadik napján eljő a Lakoma.

Buffy az eszméletlenség határán lebegett. Lassan forgott körülötte a világ, kusza gondolatok kavargtak összezavarodott elméjében.

Mintha látta volna Gilest, ahogy a könyvtárában áll, és szörnyülködve merül ősrégi könyveibe. Különösen egy oldal ragadta meg a figyelmét - egy régi metszet, amely egy kegyetlen és gonosz mészárlást ábrázolt.

- .amikor az emberek vére borként fog folyni. - folytatta Luke.

A metszeten az emberek a saját vérükben vonaglottak, és a tömeg közepén egy lény, háromágú csillaggal a homlokán egy nő véreből táplálkozott.

.amikor a Mester újra közöttünk lesz.

Miközben Luke hangja tovább zengett, a látomások hirtelen megváltoztak. Buffy most egy régi templom omladozó falait látta, és érezte, hogy rettenetes veszély árad egy sötétségben fürdő alakból.

- És a világ úja a Régieké lesz - szavalta Luke.

Willow, Xander és Jesse az erdőben futottak.

- Hívjuk a rendőroket - zihált Willow. - A rendőrség itt van pár

sarokra.

Willow elnémult. Mind a hárman megtorpantak, és csak néztek maguk elé, kétségbeesetten.

Három vámpír várt rájuk. Amikor a három barát hátrálni kezdett, akkor vették észre, hogy Darla pedig közvetlenül mögöttük áll.

Buffy erőlködve kinyitotta a szemét. Bizonytalanul talpra állt, és bizalmatlanul méregette Luke-ot.

- .maga a pokol érkezik a városba - fejezte be végre Luke.

Buffy oldalazni próbált, hogy minél messzebb kerüljön tőle - de Luke kegyetlen erővel csapott le rá. Tehetetlenül repült hátra és a sírba zuhant. Rettentően megütötte a hátát, minden szusz kiszaladt belőle. Lassan oldalra fordította a fejét, és meglátta az összeaszott, oszladozó holttestét, a sír lakóját.

Tudta, hogy súlyosan megsérült. Most már nem látta Luke-ot, nem látott mást, csak a sír nyirkos, dohos falait, pedig kétségbeesetten erőltette a szemét a sötétségben. Bárhol lehet, döbbsent rá. Bárhol.

Lassan, fájdalmasan emelte fel a fejét. Most már komolyan megrémült - jobban, mint eddig bármikor. Óvatosan kikukucskált a sírből.

Semmi.

Csak csend.

Buffy szíve hevesen vert. Megpróbált kinézni a másik oldalon is.

Luke a semmiből ugrott elő, diadalmasan üvöltött, Buffy nem is látott mást, csak Luke-ot az egész teremben, ahogy ráveti magát.

Szinte önkívületben próbálta lefejtetni magáról, de Luke minden erőfeszítés nélkül szorította le. Aztán rábámult, és jókedvű, állati étvágygal méregette.

Szájából sugárban fröcskölt a nyál. Buffy érezte, amint végigcsorog az arcán.

- Ámen - vigyorgott Luke.

És Buffy fölé hajolt.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Buffy a rémület ködén át látta Luke förtelmes arcát, akinek felhúzott ajka alól kilátszott az ínye, fogai mohón villogtak, és egyre közeledtek a nyakához. Vonaglott és minden erejével megpróbált ellenállni, de Luke-kal szemben minden igyekezete hiábavalónak bizonyult.

Luke suhintott egyet a körmével és felhasította Buffy blúzá, épp csak annyira, hogy szabaddá tegye a torkát. Buffy zihált, elkészült a gyors, fájdalmas harapásra - Luke azonban felordított és hátraugrott.

Buffy csak nézett, zavartan zakatolt az agya. Luke keze füstölgött, dühödött és döbbsent arccal bámult a tenyerére.

Buffy lenézett a mellkasára és meglátta az ezüstkeresztet - a keresztet, amelyet az a rejtélyes alak adott neki korábban. Valahogy kicsúszhatott a belső zsebéből és hozzáérhetett Luke kezéhez a dulakodás közben.

Buffy nem vesztegette az idejét. Újra erőre kapott, és mindkét lábával megrúgta Luke-ot, aki erre kirepült a sírból. Mielőtt összeszedhette volna magát, Buffy kiugrott a sírból és az ajtóhoz rohant.

A verekedés megviselte - sokkal jobban, mint ahogy közben érezte, gondolta Buffy csüggedten. Most, ahogy át akart futni az erdőn, egyértelműen érezte, hogy a feje szinte üres, a lábai mintha ólomból lennének, és minden lélegzetvételnél fájdalmasan fújtatott. Olyan gyorsan bukdácsolt át a temetőn, amilyen gyorsan csak tudott. Végre elért az erdő szélére, megállt és visszaneézett a krypta irányába.

Egyedül volt.

Úgy tűnt, hogy senki nem követi. még az árnyékok sem mozdultak.

Aztán meghallotta Willow sikoltozását:

- Ne! Ne! Hagyj békén!

Buffy adrenalin-szintje azonnal az égbe szökött, és barátnője hangját követve elindult. Amikor odaért hozzájuk, Willow a földön feküdt és egy vámpírral birkózott. A vérszívó kíméletlenül tartotta a markában. Éppen a nyakát akarta megharapni, amikor Buffy meglepte, ekkor felnézett.

Buffy éppen erre várt.

Egy gyors rúgással arcon találta, mire a vámpír hátrazuhan. Fájdalmában felnyögött, majd tántorogva, az orrát tapogatva lábra állt és próbált elmenekülni.

Buffy egy pillanatra megtorpant és levegő után kapkodott. Minden érzékszervével éberén figyelt, tekintetével ádázul pásztázta a környéket. Egy reccsenést hallott, majd utána a dulakodás semmi mással össze nem téveszthető zajait, ismét elindult, otthagyt a földön ülő Willowt, akinek még mindig rémület tükröződött a szemében, és egész testében remegett. Ült még ott egy darabig, majd végül feltápászkodott és követte Buffyt.

Buffynak nem tartott sokáig, amíg megtalálta, amit keresett. Szinte azonnal meglátta Xandert, akinek eszméletlen testét két vámpír vonszolta. Amint megérezték a hívatlan vendéget a hátuk mögött, a vámpírok lassan megfordultak.

De nem Buffy tűnt elő hirtelen a fák közül. Hanem Willow. Amint Willow rádöbbsent, hogy Xander élete veszélyben forog, szinte a vámpírok szeme láttára változott meg, tekintete vadul és fenyegetően csillogott.

A vámpírok ismét megfordultak, de ott Buffy állta el a menekülés útját. Könnyedén elbánt mindkettejükkel. Egyetlen jól irányzott ütéssel a földre küldte őket, és a vámpírok tántorogva próbáltak lábra állni és elmenekülni.

De nem voltak elég gyorsak.

Buffy megmarkolta egy közeli fa ágát, letörte és karóként tartotta maga előtt. Rátámadt az egyik vámpírra, ügyesen átdöfte a karót a szívére, míg a másik az életét próbálta menteni.

Willow Xanderhez futott és letérdelt mellé, fejét a kezébe vette. Fellélegzett, amikor Xander lassan visszanyerte az eszméletét, és miután pislogott néhányat, Willow-ra nézett és megpróbált rájönni, hogy mi történt.

- Xander! Nem esett bajod? - kérdezte tőle Willow csendesen.

- Öregem! - Xander még mindig nem tudta igazán, hol van. - Valamibe bevettem a fejemet.

Buffy tett néhány lépést, merőn kémlelte az erdőt, arcán komoly és aggódo kifejezés ült.

- Jesse hol van?

Willow csak most ébredt rá, hogy Jesse eltűnt.

- Nem tudom - ingatta a fejét. - Körbevettek bennünket, és Jesse nagyon le volt gyengülve.

- Az a lány elkapta - motyogta Xander. - Elvitte.

- Merre vitte? - kérdezte Buffy, Xander azonban kifejezéstelen tekintettel meredt rá.

- Nem tudom.

Buffy belebámult az éjszakába. Minden érzékszervét élesítette, kitágította elméjét, feszülten figyelt a sötétségben - de semmit sem vett észre.

Az égvilágon semmit.

Buffy szíve elnehezedett és szomorúsággal telt meg.

- Jesse. - suttogta.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Másnap reggel sem tűntek vidámabbnak a dolgok.

Még az iskola könyvtárának békés csendjére is a végzet érzése nehezedett. Senki sem aludt egy szemhunyasnyit sem, és Jesse még mindig nem került elő. Buffy nem is emlékezett arra, hogy mikor gyötörték utoljára ilyen fájdalmak, minden tagja sajgott, az agya elzsibbadt. Édesanyja elől el kellett rejtene a sérüléseket, ezért most feltúrta Giles irodáját, hogy valamiféle kötszert találjon. Giles a könyvekkel teletömött galérián állt a korlátnál, és megpróbálta elmagyarázni Xandernek és Willow-nak, hogy mi történt.

- Ez a világ régebbi, mint ahogy tudjátok - mondta ünnepélyesen, és a nyomaték kedvéért még egy földgömböt is megpörgetett.

- A közkeletű felfogással ellentétben nem a Paradicsommal kezdődött az élet. Évszázadokon keresztül démonok népesítették be a földet. Itt volt az otthonuk. A pokluk.

Willow és Xander lankadatlan figyelemmel hallgatták, arcuk ugyanolyan komoly volt, mint Gilesé.

- Idővel azonban elveszítették a Földet - folytatta, miközben egy nagy kupac könyvet vitt le a lépcsőn -, és szabaddá vált az út a halandó élőlények, az emberek számára. A Régieknek csupán a nyoma maradt itt. Bizonyos varázslatok, teremtmények.

- És a vámpírok - tette hozzá Buffy.

Végre előbújt Giles irodájából, a karját kötözte. Xander felállt,

feldúlva a hallottaktól.

- Na itt kezdődnek az én gondjaim, tudod? Mert mi itt most vámpírokról beszélgetünk - ráncolta össze a homlokát. - Beszélgetünk és közben vámpírokat emlegetünk.

- Hát nem vámpírokat láttunk az éjszaka? - vetette közbe Willow.

- Nem, azok nem vámpírok voltak - csúfolódott Buffy. - Csak néhány fiatal, akikre ráfért volna egy kis plasztikai műtét. Vagy veszettek voltak, igen, lehet, hogy veszettek voltak. És a srác, aki hamuvá vált. az csak a fényviszonyok miatt látszott úgy.

Tudomást sem vett arról, hogy Xander milyen rosszállóan néz rá, és megértően fordult felé:

- Pontosan ezt mondtam én is, amikor először láttam vámpírokat. Persze csak miután abbahagytam a sikoltozást.

- Hú. - motyogta Willow. - Nekem ehhez le kell ülnöm.

- Már ülsz - emlékeztette Buffy.

- Ó! - bólintott Willow szórakozottan. - Akkor jó.

- Szóval a vámpírok démonok? - érdeklődött Xander, és Giles megpróbálta ismét tisztázni a dolgot.

- A könyvek szerint az a démon, amely utoljára hagyta itt ezt a valóságot, emberekkel táplálkozott, és összekeverte a vérüket a sajátjával. Emberi alakja volt, amelyet azonban megszállt - megfertőzött - a démon lelke.

Giles átadta Xandernek az egyik súlyos kötetet.

- Majd megharapott egy másikat, majd egy másikat és azóta is így táplálkoznak a földön. Megöltek néhány embert, összekeverték a vérüket a magukéval, hogy átváltoztassák őket olyanná, amilyenek ők. Várják, hogy az élőlények kihaljanak és a Régiek így visszatérhessenek.

Mialatt Giles magyarázott, a két vámpír visszaért a búvóhelyükre.

Mélyen a föld alatt, ahová a hajnali napsugarak soha nem hatolnak be, Luke és Darla vonszolta Jesse-t a sötét, nyirkos vájatban a templom felé. Jesse botladozott közöttük, és lassan visszanyerte az eszméletét - és ahogy a szeme hozzászokott a sötétséghez, rettegés szorította össze a gyomrát.

Ránézett a föléje tornyosuló szörnyalakokra, majd a vájat bejáratára, amelyen megpróbálták áttuszkolni. Úgy tűnt, hogy egy régi csőben haladnak, érezte, hogy lelökték egy kupac kőről, és lehuppant a hideg, nyirkos földre.

Ijedten csodálkozott rá a látványra. Egy templom? Úgy nézett ki, mint egy templom - vagy legalábbis mint ami egykoron az volt -, mégis gyalázatos, gonosz egy hely; ezt minden porcikájában érezte.

Jesse körülnézett, furcsa álmélkodás vegyült a félelmébe. Most már látta, hogy egy oltár előtt áll. Egy oltár, valamint egy sűrű vörös tócsa előtt.

Majd a sötétségben megmozdult valami. Megmozdult és lassan alakot öltött, kivált az alakatlan árnyakból, amint közeledett Jesse-hez.

A Mester fagyos, ellentmondást nem tűrő pillantással mérte végig

szolgáit. Majd Jesse-re emelte tekintetét, és végül megszólalt.

- Ezt hoztátok nekem?
 - Neked ajánljuk, Mester - válaszolta Luke alázatosan.
 - Jó portéka - tette hozzá, Darla. - A vére tiszta.
- A Mester csendesen szólt. Ártatlan ravaszsággal.

- Szóval megkóstoltad.

Darla azonnal rájött, hogy elárulta magát, és riadtan hátralépett.

A Mester csúfondárosan rámosolygott:

- Hűséges kutyád vagyok. Nekem csak a maradék jut.
- Nem akartalak. - védekezett Darla, de a Mester belefojtotta a

szót:

- Vártam. Hatvan éven keresztül csak vártam. Amíg ti szabadon járkálhattatok, én itt voltam bezárva - hangját megemelte, zengett az erejétől. - Itt, egy templomban. A feltámadásom szinte kézzelfogható közelségbe került.

Elhallgatott. Ujjait Darla arca köré fonta.

- Imádkozzatok azért, hogy amikor ez bekövetkezik - vicsorgott -, jobb hangulatban legyenek.

- Bocsáss meg, Mester! - könyörgött Darla. - Más áldozatokat is hoztunk, de egy kis gond támadt. Egy lány.

Luke helyeslően bólogatott:

- Felbukkant egy lány. Jól verekedett és tudta, hogy mifélek vagyunk. Elképzelhető, hogy ő esetleg egy.

A Mester nyugodtan fordult felé:

- Vadász?
- Vadász - magyarázta tovább Giles.
- Hát az meg micsoda? - tudakolta Xander.
- Amióta csak léteznek vámpírok, létezik egy Vadász is - mondta Giles. - Egyetlen egy lány az egész világon.

- Ezt a részt imádja - vágott közbe Buffy.

- Jól van - ismerte el Giles és kicsit gyorsított a tempón:

- A Vadász vámpírokra vadászik, és ha egy Vadász meghal, akkor hívják a következőt, Buffy is Vadász, ne áruljátok el senkinek - megállt és mély levegőt vett. Azt hiszem, többet nem kell tudnotok a vámpírokról.

- Kivéve még egyet - szólalt meg Xander. - Hogyan ölhetjük meg őket?

- Ti sehogyan - javította ki Buffy. - Az az én dolgom.

- De Jesse.

- Jesse-ért én vagyok felelős. Én hagytam, hogy elvigyék.

Xander összehúzta a szemöldökét:

- Ez nem igaz.

- Ha te nem jössz utánunk - tette hozzá Willow őszintén -, akkor bennünket is . elvittek volna. Nem zavar senkit, ha elájulok?

- Lélegezz mélyeket! - utasította Buffy. Willow bólintott:

- Mélyeket.

- Lélegezz mélyeket! - ismételte meg Buffy, majd Gileshez fordult.
- Az a nagydarab pasas, Luke egy áldozatról beszélt, amit a Mesternek ajánlanak fel. Nem tudom, hogy az kicsoda vagy micsoda, de ha nem csak enni akartak, akkor Jesse talán még él. És én meg fogom találni.

Miután kissé megnyugodott, Willow előállt egy javaslattal:

- Tudom, hogy ez valószínűleg buta kérdés, de nem kellene felhívunk a rendőrséget?

- Mert ők nyilván hinnének is nekünk - válaszolt Giles.

- Nem kell megemlítenünk a vámpírokat - hebegte Willow. - Mondhatnánk azt, hogy találkoztunk egy . sötét alakkal.

Buffy csak ingatta a fejét:

- Ha ki is jönnének, nem tudnának mit kezdeni a helyzettel. Csak a fegyvereiket villogtatnák.

- Nincs semmi ötleted, hogy hova vihették Jesse-t? - kérdezte Giles.

- Körbenéztem, de amint kiértek az erdőből, egyszerűen csak. huss!

- mondta Buffy és suhintott a kezével.

- Repülni is tudnak? - nézett rá Xander csodálkozva.

- Azt nem, de kocsit vezetni igen.

- Ja!

Willow próbált visszaemlékezni.

- Nem hallottam autó hangját.

- Nos, szerintem egyszerűen tételezzük fel, hogy a föld alá bújtak

- javasolta Giles.

- A vámpírok csakugyan tömegével találhatók a csatornarendszerekben - helyeselt Buffy. - A csatornákon keresztül bárhová el lehet jutni a városban úgy, hogy nem éri őket napfény. Arrafelé viszont nem láttam semmilyen lejáratot.

Xander megvonta a vállát.

- Az elektromos műveknek vannak járatai a föld alatt. Behálózzák az egész várost.

Giles fontolóra vette ezt az ötletet.

- Ha meg tudnánk szerezni a járatrendszer alaprajzát, akkor talán meg tudnánk találni a találkozóhelyet is. Feltételezem, ha elmegyünk az építészeti bizottsághoz, akkor.

- Nincs annyi időnk - torkolta le Buffy.

- Ó, srácok! - szólalt meg Willow bátortalanul. - Lehet, hogy van más megoldás is.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Egy vadász. - a Mester eltűnődött ezen a lehetőségen. - Van rá bizonyítékod?

Luke csúfondáros mosollyal válaszolt:

- Csak annyi, hogy velem verekedett és még él.

- Az majdnem elég bizonyíték - ismerte el a Mester. - Nem is emlékszem, hogy mikor történt ilyesmi utoljára.

- 1843-ban - Luke szinte zavarba jött. - Madridban. Álmomban lepett meg.

A Mester bizonytalanul bólintott.

- Nem szabad megengedni, hogy beleártsa magát a Lakomába.

- Nem fogom megengedni.

- Ne aggódj! Úgy hiszem, hogy el fog jönni hozzánk - szólt a Mester, és amikor két szolgálja kérdően nézett rá, hozzátette:

- Van nálunk valami, ami kell neki. Ha ő tényleg Vadász és tudja, hogy ez a fiú még él, akkor megpróbálja megmenteni az életét.

Luke odament Jesse-hez. Förtelmes arca hátborzongató vigyorba rándult:

- Azt hittem, hogy egyszerű finom falat vagy, fiú kuncogott. - Gratulálok. Előléptetlek csalivá.

Ahogy a Mester megjósolta, Buffy máris Jesse megmentésén gondolkodott.

- Ez az! - kiáltotta türelmetlenül.

Willow a számítógép előtt ült, a többiek pedig köré gyűltek. A képernyőn megjelent a város elektromos járatrendszerének térképe.

- Ez a temető alatt húzódik - magyarázta Willow, és egy járatra mutatott, de Xander csóválta a fejét:

- Nem láttam lejáratot.

- Ezek szerint mindenki hozzáférhet az elektromos hálózat térképéhez? - kérdezte Giles.

- Hát, tulajdonképpen nem - ráncolta homlokát Willow kissé félénken. - Én is csak úgy belebotlottam, amikor egyszer véletlenül feltörtem az önkormányzat biztonsági rendszerét.

Xander továbbra is a monitort bámulta:

- Hogy te milyen csibész vagy.

- Nincs itt semmi - jelentette ki Buffy csalódottan. - Semmi hasznát sem vesszük.

- Szerintem lazíthatnál egy kicsit - vigasztalta Giles, de Buffy csüggedten fordult felé:

- Maga mondta, hogy nem vagyok eléggé felkészült. Hát finoman fogalmazott. Azt hittem, hogy remek formában vagyok, aztán az a szörnyeteg, az a Luke, előugrott a semmiből.

Hirtelen elhallgatott és Xander rápillantott.

- Mi az? - kérdezte.

Buffynak eszébe jutottak az éjszaka történetek, minden apró részlet újra lejátszódott a fejében.

- Nem a semmiből ugrott elő - jelentette ki izgatottan. - A hátam mögül jött. A bejárattal szemben álltam. A hátam mögül jött úgy, hogy nem követett kint.

Ránézett a többiekre:

- A kriptából lehet lejutni a járatokba.

- Egészen biztos? - egyenesedett ki Giles.

- A lány biztosan oda bújt vissza Jesse-vel, miután én kijöttem -

folytatta Buffy. - Jaj Istenem, annyi eszem sincs, mint egy tyúknak!

Xander hátralépett az asztaltól, készen állt a bevetésre.

- Akkor mi a terv? Indulunk, nem?

- Ti nem indultok sehova - javította ki Buffy. - Én vagyok a Vadász, nem ti.

- Tudtam, hogy ezt egyszer még a képembe fogod vágni - zsémbelődött Xander.

- Xander, ez rettenetesen veszélyes.

- Értem én, nem vagyok rá alkalmas. Nem vagyok igazi férfi.

Xander sarkon fordult és elhúzódott. Willow együttérzően nézett utána, majd Buffyhoz fordult:

- Buffy, nem igazán akarok bemenni egy sötét alagútba, ahol hemzsegnek a szörnyek, de szeretnék segíteni. Segítenem kell.

- Akkor segíts nekem - válaszolt Giles habozás nélkül. - Próbálok kideríteni mindent erről a Lakomáról. Úgy tűnik, hogy ez valami eleve elrendelt tömegmészárlás. Patakokban folyó vér, a pokol a földön. nem túl vonzó. A részletek azonban még mindig nem világosak, és lehet, hogy te ki tudnál csikarni némi információt abból a nyamvadt gépből.

Elhallgatott, és a két lány értetlen arckifejezését fürkészte.

- Ezt egy kicsit öregesen fogalmaztam, ugye? - vallotta be zavartan.

Buffy elmosolyodott:

- Üdv a modern korban!

- Azt szeretném, hogy menj fel a netre - fordította le Giles.

- Ó! - Willow arca felragyogott. - Jó! Persze! Szívesen!

- Akkor én viszont megyek - jelentette be Buffy. - Ha Jesse még életben van, akkor visszahozom.

Giles előrelépett, komoly arca megenyhült:

- Ugye nem kell mondanom, hogy vigyázz magadra?

Buffy hosszan nézett a szemébe.

Aztán elindult.

Átvágott az iskola udvarán a külső kapu irányába. A kapu tárva-nyitva állt, de mielőtt kijutott volna, Mr. Flutie jelent meg a háta mögött.

- Nocsak, hova megyünk? - üdvözölte Mr. Flutie.

- Megyünk? - Buffy ennél ártatlanabban nem is tudott volna nézni.

- Ja, hogy én?

Mr. Flutie atyáskodva folytatta:

- Ugye nem akarunk lógni az iskolából?

- Dehogy! Csak a kerítésben gyönyörködtem. Igazi minőségi faragás.

- Csak mert ha a második napunkon mégis szeretnénk meglógni az új iskolánkból azok után, hogy a régi iskolánkból a magatartásunk miatt rúgtak ki bennünket. - az igazgató elhallgatott és mély lélegzetet vett. - Ugye tudod, hogy mire akarok kilyukadni?

Buffy kétségbeesetten gondolkodott.

- Mr. Giles! - kiáltott fel.

- Tessék?

- Ő kért meg, hogy hozzak el egy könyvet a könyvesboltból - magyarázta Buffy -, mert nekem éppen lyukas óráim vannak, és imádok olvasni. Ez nem szerepelt a jellemzésemben?

Mr. Flutie rábámult:

- Mr. Giles.

- Nyugodtan kérdezze meg tőle!

De Mr. Flutie megkerülte Buffyt, ráérősen becsukta a kaput és kulcsra zárta.

- Lehet, hogy Angliában ez a dolgok rendje, nekik még királyi családjuk is van, akad is velük gondjuk elég. De itt Sunnydale-ben senki nem teheti ki a lábát az iskolából addig, amíg a tanítás véget nem ért. Megértetted?

Buffy továbbra is mosolygott:

- Megértettem.

- Na ez az a Buffy Summers, akit az iskolában látni szeretnék. Egy értelmes lány, aki két lábbal áll a földön.

Az igazgató elmosolyodott, majd megfordult és távozott.

Buffy egy pillanatig a cipője orrát bámulta. Majd nekirugaszkodott, könnyedén átlendült a kerítésen, és földet ért a túloldalon.

Még egyszer visszanézett, aztán futni kezdett.

Willow és Xander kiléptek a könyvtárból és kimentek az aulába. Megszólalt a csengő, a diákok lassan beszivárogtak a tantermekbe.

- Gyilkosság, halál, katasztrófa - motyogta Willow, és listát készített sétálás közben. - Még valami?

- Természetfeletti, megmagyarázhatatlan. - Xander gondolkodott egy kicsi, majd megkérdezte Willow-tól:

- Természeti katasztrófáid már vannak?

Willow bólintott:

- Földrengés, árvíz.

- Vagy amikor varangyos békák hullanak az égből.

- Igen.

- Varangyeső - Xander hitetlenkedve csóválta a fejét. - Gondolod, hogy ilyesmiről tényleg írnak az újságok?

- Majd rákeresek. Ha írnak róla, akkor megtalálom. Bármilyen jól jön, ami elvezethet bennünket a vámpírokhoz.

Xander tovább morgolódott:

- Addig én meg majd azzal segítek, hogy ácsorgók, mint egy hülye gyerek.

- Nem mint egy hülye gyerek - csitítgatta Willow. - Csak ácsorogsz. Buffy nem akarja, hogy bajod essék.

A szeme sarkából Xanderre pillantott, majd sokkal halkabban tette hozzá:

- És én sem akarom, hogy bajod essék.

Elértek a teremig, ahol Willow órája kezdődött. Egymás mellett álltak az ajtó előtt.

- Ez nekem túl sok - sóhajtott Xander. - Tegnap még az volt a legborzasztóbb gondolatom, hogy "jaj, ne, röpdögát írunk!" Ma pedig - a természetfeletti katasztrófák.

- Megértelek - mondta Willow, és végignézett a többi diákon. - És mindenki más úgy gondolja, hogy ez is egy teljesen átlagos nap.

- Senki nem tudja. Olyan, mintha egy hatalmas titkot őriznénk.

- Úgy is van! Ez a titok lényege. Hogy tudunk valamit, amit a többiek nem.

Willow enyhe gúnyolódása teljesen lepergett Xanderről.

- Igaz - mondta. - Jobb lesz, ha most már bemész az órádra.

- És te? Neked is órára kell menned.

- Valóban.

- Buffynak nem lesz semmi baja - bizonygatta Willow. - Bármilyen is van odalent, biztos, hogy el tud bántani vele.

- Igen, szerintem is.

- Szerintem is.

De a szívük mélyén valójában egyikük sem hitt ebben.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Buffy ismét átvágott a temetőn a kriptá felé.

Leszámítva azt a gyenge fénynyalábot, ami az ajtó mögül kandikált be, a kriptában ugyanolyan sötétség honolt, mint az előző éjjel. Buffy óvatosan, centiméterről centiméterre haladt előre a félhomályban. Folyamatosan figyelt. Minden érzéke arra figyelmeztette, hogy valaki settenkedik a közelben, de az árnyékok szorosan körbezárták, semmit sem fedtek fel.

Elért a vasajtóig, a terem túloldalára. Megpróbálta kinyitni, de be volt zárva. Megállt, leeresztette a karját és mélyet sóhajtott. Meg sem fordult, úgy szólt hátra:

- Fogadjunk, hogy nincs nálad kulcs.

Egy pillanatig nem érkezett válasz.

Majd az árnyékból előlépett a titokzatos "barát", mosollyal a szemében.

- Nem igazán szeretik, ha beugrom hozzájuk - felelte.

- Miért?

- Nem igazán szeretnek engem.

Buffy nem tudta megállni csipkelődés nélkül:

- Nem is értem, hogy lehet az.

- Tudtam, hogy előbb-utóbb rá fogsz jönni, hogy itt kell keresned a bejáratot - váltott témát a fiú. - Bár őszintén szólva azt hittem, hogy hamarabb kitalálsz.

- Sajnálom, hogy várnod kellett - vágott vissza Buffy. - Figyelj, ha már állandóan felbukkansz és adod a titokzatos bölcset, akkor legalább nem árulnád el a nevedet?

A fiú ismét hallgatott. Majd megszólalt:

- Angel.
- Angel. - Buffy várta, hogy elárulja a vezetéknévét is. De mivel a fiú nem szólt, mellékesen odavetette:
- Szép név.
- Ne menj le oda! - figyelmeztette nyugodt, tárgyilagos hangon.
Buffy megvonta a vállát:
- Szoktasd magad a gondolathoz, hogy lemegyek.
- Nem szabadna veszélybe sodornod magad. Ma este lesz a Lakoma.
Hacsak te meg nem akadályozod - most már suttogott -, akkor a Mester feltámad.
Buffy makacsul tartotta magát az igazához.
- Ha ez a Lakoma ekkora nagy ügy, akkor miért nem akadályozod meg te?
- Mert én félek.
Erre a válaszra Buffy nem számított és egyáltalán nem készült fel rá. A szégyenkezés nélküli őszinteség teljesen váratlanul érte. Rábámult Angelre, akinek kirajzolódott az arca a homályban.
Majd berúgta az ajtót.
- Már várnak rád - mondta Angel.
- Fogva tartják az egyik barátomat. Vagyis egy potenciális barátomat - majdnem késve jutott eszébe, hogy viccelődhet is:
- Tudod te egyáltalán, hogy milyen az, ha valakinek vannak barátai?
Angel nem válaszolt. Buffy megállt és hangjában kedvesség bujkált:
- Nem akartam túl nehéz kérdést feltenni - mondta.
- Ha bejutsz a járatokba, kelet felé tarts, az iskola felé.
Valószínűleg ott találsz majd rájuk.
- Kívánsz nekem sok szerencsét?
Angel ismét hallgatott. Buffy rábámult, majd fürgén belevetette magát a sötétségbe.
Angel figyelte.
Sokáig állt ott mozdulatlanul, arcára csendes aggodalom ült ki.
- Sok szerencsét! - mondta halkan.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A járatok veszélyes útvesztőként terültek el a város alatt. Sötéten kanyarogtak minden irányba, és ahogy Buffy óvatosan leereszkedett a lépcsőkön, azon gondolkodott, vajon hogyan fog innen kitalálni.

Megállt egy pillanatra és körülnézett. Nyirkos, bűzös levegő csapta meg, és csöpögő víz hangja visszhangzott a távolból. Amikor egy patkány surrant át a lábán, Buffy össze sem rezzent. Inkább kihúzta magát, kiválasztott egy járatot és elindult.

Lassan haladt előre, szeme végigkutatott minden egyes rést és repedést, minden sűrűn tornyosuló árnyékot. Tökéletes bűvőhely volt ez az élőholtak számára, gondolta komoran - és tudta, hogy bárhol lehetnek, figyelhetik, várhatják. Borongós feketeség burkolta be

Buffy, amint folytatta útját a járatban, és szíve hevesen kalapált.

Egy sarokhoz ért és befordult. Ez a járat üresnek tűnt, mégis tétovázott egy pillanatig, és fülelt a kísérteties csendben. Ismét elindult előre, minden idegszála pattanásig feszült.

Majd azt hitte, hogy zajt hall. Megperdült és elindult visszafelé, arra, amerről jött, és a fal mögül bekukucskált egy másik járatba.

Csak árnyak, semmi több. Mintha egy kivehetetlen hang halvány dűnnyögését hallotta volna, de nem tudta, hogy mi lehet az.

Buffy visszahúzta a fejét.

És rádöbrent, hogy valaki áll a háta mögött.

Egyetlen szörnyűséges pillanatra megdermedt. Az izmai megfeszültek, felkészült a támadásra, majd megfordult, és egy ismerős arccal találta magát szemben.

- Láttál valamit?

- Xander! - kiáltott fel Buffy. - Mit művelsz te itt?

- Nagy butaságot. Követtelek - nem tűnt úgy, mintha Xander nagyon bánta volna. - Nem tudtam ölbe tett kézzel várni, hogy mi lesz.

Buffy rábámult, nem tudta, hogy most nevéssen, vagy kiabálni kezdjen.

- Ezt megértem. De most tűnés!

- Nem!

- Xander, el kell tűnnöd innen!

- Jesse a haverom, érted? - erősködött Xander. - Ha segíthetek rajta, akkor segíteni is fogok.

Buffy megtorpant, és mérlegelte a fiú szavainak komolyságát.

- Ráadásul - tette hozzá Xander, - vagy ide jövök, vagy kémiaórára megyek.

Buffy felsóhajtott.

Nem vitatkozott tovább, hanem együtt folytatták útjukat a járatban, amíg el nem érték a végét, ahol megálltak hallgatózni.

Egy árva hangot sem hallottak.

Megkönnyebbülten befordultak egy másik járatba, szemük a sötétséget fürkészte. Szorosan egymás mellett haladtak, minden izmuk megfeszült, mindenre készen álltak.

- Jól van - szólt Xander és megpróbált felkészülni. - Szóval kereszt, fokhagyma, egy karó a szívbe.

- Ez mind megteszi - biztosította Buffy.

- Remek. Nem mintha lenne nálam akár kereszt, akár fokhagyma, akár karó.

Buffy ránézett, majd azonnal a kezébe nyomott egy keresztet.

- Jó gondolat.

- Az agyam egyik fele azt mondogatta, hogy ilyesmiket is hozzak magammal, de lekötött az, hogy az agyam másik fele folyton csak azt hajtogatta, hogy ne jöjjenek ide - védekezett Xander. - Ezt viszont elhoztam.

Elővett egy zseblámpát és bekapcsolta. A vakító fénysugár

keresztülhasított a sötétségen, megvilágította az átnedvesedett falakat és az iszapos pocsolókat a lábuk alatt.

- Kapcsold ki! - sziszegte Buffy, Xander pedig kapkodva fogadott szót.

- Jól van, jól van - mondta engedelmesen Xander. - És mi más?

- Mi a mi más?

- Mi mással lehet még vámpírokat ölni? Buffy felsóhajtott.

- Tűzzel, lefejezéssel, napfénnel, szentelt vízzel. a szokásos dolgokkal.

- Ezek szerint te már fejeztél le valakit? - tette fel a kérdést Xander kissé elvékonyodott hangon.

- Hát persze. Egyszer teljesen a földhöz szorított egy vámpír, versenyszerűen birkózott, mielőtt szóval mielőtt. na mindegy, az a lényeg, hogy olyan vastag nyaka volt, mint egy bivalynak, nálam viszont csak egy picit zsebkész volt.

Hirtelen elhallgatott, amikor meglátta, hogy Xander milyen szemeket mereszt rá.

- Nem tetszik neked ez a történet - gyanúsította meg Buffy.

Xandernek sikerült közönyösen vállat vonnia.

- Valójában - motyogta -, furcsa módon inkább megnyugtatónak találom.

TIZENHATODIK FEJEZET

Ezalatt Giles a könyvtárban kutatott.

Ősi szövegeket halmozott maga elé az asztalra, gondosan megvizsgálta mindegyiket, beleolvasott a szövegekbe, és eltöprengett azon, hogy vajon mit jelenthetnek. Már egy ideje csak ez kötötte le, arra elcsigázott, ám elszánt volt. Kinyitott egy újabb kötetet, tanulmányozta, majd hirtelen valami nagyon érdekeset fedezett fel.

Szinte belebújt az egyik oldalba, és fennhangon fordította a latin szöveget, egész halkán, csak úgy magának:

- "Összegyűlnek és összegyűjtetnek. Minden, mi az övék, az Övé lesz. A Vénából élet csörgedezik." - Giles elhallgatott és gondolataiba mélyedve ismételte:

- Élet csörgedezik.

Alaposan szemügyre vette a metszetet a következő oldalon. A kép egy ocsmány, félig ember-, félig szörnyetegalakot ábrázolt, aki karjait kitérve osztogatott parancsokat a falubelieknek. Minden ember vérzett. Alattuk, talán a pokolban, egy démon ragyogott ereje teljében.

Giles közelebb hajolt. Szemöldökét is összehúzta, úgy koncentrált.

A szörnyeteg homlokán egy elnagyolt jelet látott. Egy háromágú csillagot.

Giles hunyorgott a szemüvege mögött, és pillantását egy másik szövegrészre vetette. És olvasta:

- "A napforduló utáni első félhold éjszakáján eljő."

Kiegyenesedett. A felismerés jele ült ki az arcára.

- Hát persze - motyogta. - Ma éjszaka.

- Megyünk ma este a Bronzba? - kérdezte Harmony Cordeliától.

Számítástechnika-órán ültek - ami nem tartozott Cordelia kedvencei közé. És ma - csakúgy, mint bármelyik más napon -, miközben a többiek szorgalmasan igyekeztek megoldani a kiadott feladatot, Cordeliától semmi sem állt távolabb, mint hogy megírjon egy programot.

Odafordult Harmonyhoz, az osztálytársához, aki szintén küszködött, hogy egyáltalán megértse a feladatot, és Harmony rájött, hogy Cordelia nem is hallotta a kérdést.

- Ne már! - fakadt ki Cordelia teljesen kétségbeesve. - Ennek elvileg meg kell találnia a szintaxist, és hozzá kell igazítania a parancsot. Vagy várjunk csak.

Harmony is a számítógép billentyűzetét bámulta, és lassan gépelt.

- Megyünk ma este a Bronzba? - tette fel ismét a kérdést.

- Nem - válaszolt Cordelia. - Keresünk egy másik menő helyet Sunnysdale-ben.

Harmony értetlenül nézett rá, mire Cordelia felsóhajtott.

- Persze, hogy megyünk a Bronzba! Péntek este nincs kifogás. De kár, hogy nem voltál ott tegnap este!

Harmony nem kérdezte meg, hogy mi történt. Inkább fintorogva nézte a programot, amit írt.

- Azt hiszem, ezt elrontottam.

- Miért kell nekünk programokat írni? - kérdezte Cordelia idegesen. - Nem arra vannak a stréberek?

Hátrapillantott a mögötte ülő Willow-ra:

- Ő vajon hogy csinálta? - motyogta.

Harmony is a nyakát nyújtogatta, hogy megnézzé Willow munkáját. A lány nyilvánvalóan elmerült saját világába, bármi is legyen az. Az interneten kutakodott, minden figyelmét ez kötötte le, feszülten gépelt, az Isten tudja, hogy mit keresett.

Harmony megvonta a vállát és Cordeliára nézett:

- Valami mással foglalkozik.

Cordelia csak bámult. A stréber lány valóban lázasan dolgozott a háta mögötti számítógépnél, a homloka ráncolódott a koncentrálástól. Cordelia gúnyos mosollyal hagyta magára és visszafordult saját hűséges barátnőjéhez.

- Na jól van, nézzük - mondta Harmony-nak, és minden lelkesedés nélkül próbált a feladatra koncentrálni.

- Akkor beírjuk azt a parancsot, hogy "Pattern Run", ugye? Vagy azt, hogy "Go to end". És kész.

Harmony teljesen elvesztette a fonalat.

- Lehet. Azt hiszem.

- Mit ír a könyv? - Cordeliának most már szinte teljesen elfogyott a türelme. Amíg Harmony a könyvben kereste a feladat megoldását, Cordelia még egyszer megpróbálta felkelteni az érdeklődését egy jó kis pletyka iránt.

- Na szóval képzeld - folytatta -, kijöttem a mosdóból, erre nekem ugrott egy bottal és azt kiabálta, hogy "Megöllek! Megöllek!". Esküszöm így volt.

- Ki? - kérdezte Jared. Ő volt az egyik leghelyesebb fiú az osztályban, most kíváncsian hajolt ki a pad mögül, hogy meghallgassa a történetet.

Cordelia önelégülten nyugtázta, hogy végre sikerült hallgatóságot találnia.

- Buffy - válaszolt.

- Az új lány - visszhangozta Harmony.

Jared zavartan nézett:

- Mi baja lehet?

- Tiszta bolond! - jelentette ki Cordelia.

- Hallottátok, hogy mi történt az előző iskolájában? - kérdezte Harmony ármánykodva. - Kirúgták!

- Én ezen már meg sem lepődöm - adott hangot Cordelia a véleményének.

Jared még közelebb hajolt:

- Miért rúgták ki?

- Mert egy pszichopata őrült - mondta Cordelia.

- Nem az.

Senki sem számított erre a hangra. Határozottan és nyugodtan szólalt meg, a többiek mind felé fordultak.

Willow bámult rájuk a padból. Cordelia visszabámult rá. Senki, de senki, eddig még soha senki nem mondott ellent Cordeliának, és hosszú ideig tartott, amíg sikerült felfognia, hogy most ez történt.

- Tessék? - Cordelia fagyos pillantással méregette Willow-t.

- Nem őrült - mondta Willow. - Még csak nem is ismeritek.

Cordelia hangja méltatlankodva sűvített:

- Már ne haragudj, de ki adott neked engedélyt arra, hogy egyáltalán levegőt vegyél? Bele szoktam én szólni a te magánbeszélgetéseidbe? Nem. És miért? Mert unalmas vagy.

Willow szemlátomást megbántódott. Lesütötte a szemét, majd felállt, és felnyalabolta azt a pár oldalt, ami akkor jött ki a nyomtatóból. Cordelia és a többiek visszafordultak a feladatukhoz.

- Végre - lélegzett fel Harmony. - Azt hiszem, kész a program.

Cordelia bólintott.

- Végre véget ér ez a rémálom. Akkor most hogyan mentsük el?

Willow már kifelé tartott a teremből. Visszafordult és megszólalt:

- A "Deliver" paranccsal.

- Deliver - Cordelia a monitorra bámult. - Az vajon melyik billentyű lehet? Á, megvan!

Meglátott egy DEL feliratú billentyűt. Egy ujjal finoman lenyomta.

Hosszú ideig nem történt semmi.

Cordelia és Harmony a számítógép monitorját figyelték. És látták, hogy a programjuk lassan elhalványul, szertefoszlik. ahogy a mosolyuk

is lehervadt arcukról teljes megrökönyödésükben.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Közel járunk - szólalt meg Buffy.

Már jó ideje szótlánul haladtak egymás mellett. Egyik járat a másik után olvadt bele a semmibe a hátuk mögött, nyugtalanságuk egyre csak nőtt. Egymás cukkolásával sem oldották már a feszültséget. A levegő súlyosan nehezedett rájuk, sötét, veszélyes kilátásokkal telve, Buffy aggódva figyelte a feketeséget.

- Honnan tudod? - kérdezte Xander nyugtalanul.

- Már nem látok patkányokat.

Xander nem kifejezetten erre a válaszra számított, de nem szólt egy szót sem. Több járaton is végigmentek, mire ismét megszólalt:

- Oda nézz! - megállt és előre mutatott. - Az micsoda?

Egy kicsi, barátságtalan kamrafélét láttak maguk előtt. A bejárat körvonalait is alig tudták kivenni, azon kívül pedig semmit sem láttak.

Gyorsan maguk mögé pillantottak, majd közelebb mentek. Xander elővette a zseblámpáját és lassan végigpásztázta vele a bejáratot.

Fénye alig világított túl a nyíláson. Megcsillant egy testen, amely mozdulatlanul feküdt, arccal a föld felé.

Xander lélegzet-visszafojtva suttozta:

- Jesse!

- Jaj ne! - motyogta Buffy.

Elindult Jesse felé, Xander világított neki. Amikor Jesse-hez ért, kinyújtotta a karját, hogy segítsen neki.

Jesse minden figyelmeztetés nélkül nekiugrott, egy nehéz csövet lóbálva. Amikor meglendítette, hogy Buffyt fejbe vágja vele, Xander hangja hasított a csendbe:

- Jesse!

Jesse álmélkodva állt meg:

- Xander?

Jesse őszintén megkönnyebbülve engedte le fegyverét. Lassan a barátai felé indult, Xander ölelését öleléssel viszonzta. Majd Xander hátralépett, még mindig fogta Jesse kezét, és végigmérte a barátját:

- Jól vagy, Jesse?

- Azt azért nem állítanám, hogy majd kicsattanok az erőből - próbált viccelődni. - Ki kell jutnunk innen!

A lábára mutatott. Egy vastag bilinccsel erősen egy falból lógó vaskarikához láncolták.

- Semmi baj! - nyugtatta meg Xander. - Buffy igazi szuper hős!

Neve említésére a szuper hős grimaszolt egyet, majd egyik kezével végigsimított Jesse láncán.

- Kitartás - szólt eltökélten.

Felvette a csövet, amit Jesse eldobott, majd összetörte vele a lábbilincsek zárját. Az egymásnak ütődő fémek zaja visszhangozva cikázott végig az alagút-labirintuson, Xander összerezzent és

kétségbeesetten nézett Buffyra:

- Gondolod, hogy ezt nem hallotta meg senki? - motyogta.

Buffy egy röpké pillanatig mintha azt látta volna a szeme sarkából, hogy valami megmozdult közvetlenül a kamra bejárata előtt . több kivehetetlen fekete alak siklott az árnyékok között.

Intett a többieknek, hogy kövessék kifelé.

- Tudták, hogy el fogsz jönni - mondta Jesse aggódva. - Azt mondták, hogy. hogy engem használnak csalinak.

- Kösz, hogy szólsz - dohogott Xander.

- Láttam a vezetőjüket - folytatta Jesse. Nem is kellett többet mondania, Buffy és Xander ránéztek, és meglátták a rettegést a szemében, ami beszédesebb volt mindennél.

Buffyval az élen gyorsan elindultak visszafelé a járatban. Majd Buffy egyszer csak mozdulatlanra dermedt.

Most már Xander és Jesse is meglátta őket. Sötét, komor, homályos alakok mozogtak a járat túlsó végén.

- Hoppá - mondta Buffy.

Jesse hangja remegett a félelemtől:

- Jaj, ne, ne.

- Ismersz másik kijáratot?

Jesse elkeseredetten nézett Buffyra:

- Nem tudom, talán.

- Gyerünk! - rendelkezett Xander.

Megfordultak és sietve elindultak az ellenkező irányba. Futni kezdtek, majd amikor egy elágazáshoz értek, kiválasztották az egyik járatot és tovább szaladtak. Nem számítottak arra, hogy szembetalálják magukat egy, a sötétségben világító szempárral - nem számítottak az elfojtott nevetésre. Növekvő kétségbeesésükben ismét megfordultak, majd egy újabb elágazáshoz értek.

- Várjatok, várjatok! - állt meg Jesse kifulladásra. - Errefelé hoztak be engem. Itt elvileg felfelé is lehet menni. Remélem.

Senki sem vitatkozott vele - egyszerűen csak futottak tovább.

Nem sokkal később egy kicsi, homályos kamrába értek. Túl későn vették észre, hogy mögöttük a vámpírok lassan közelednek feléjük - és túl későn, hogy nem tudnak már kijutni. Félelmük növekedett, Buffy és Xander a menekülés útját kereste, de a teremből nem vezetett ki másik járat.

Buffy visszaroht az ajtóhoz. Hallotta, hogy a vámpírok egyre közelebb lopakodnak, majd elkeseredetten pillantott a barátaira:

- Nem hiszem, hogy ez a kivezető út!

- A vámpírokon nem tudjuk átverekedni magunkat - Xander hangja legalább annyira remegett, mint Buffyé. - Most mihez kezdünk?

- Nekem van egy ötletem - szólalt meg Jesse.

Közvetlenül Xander mögött állt.

De amikor Buffy és Xander felé fordultak, meglátták, hogy Jesse már nem a régi.

Arca visszataszítóan eltorzult, állati, gonosz formát öltött. Szemei hűvösen és ridegen csillogtak, és amikor rájuk mosolygott, hegyes fogai megvillantak a sötéttségben.

Buffy és Xander döbbenetükben szóhoz sem jutottak. Tanácstalanul bámultak rá, mire Jesse még szélesebben vigyorgott.

- Meghaltok.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Xander kínosan lassú mozdulattal hátrált Jesse-től, Buffy agya pedig lázasan kattogott, hogy kitalálja, mit tegyenek. Jesse-re nézett, majd az ajtó felé, és hallotta, hogy a vámpírok egyre közelednek, és látta árnyékukat a kinti falakon.

- Jesse! - Xander megpróbált a lelkére beszélni. - Öregem, úgy sajnálom, hogy.

Jesse diadalmas vigyorral vágott a szavába:

- Mit sajnálsz? Nagyon is jól vagyok, Xander. Erős vagyok.

Amíg a fiúk beszélgettek, Buffy megragadta az ajtót, minden erejét összeszedte, hogy becsukja - de a vastag fém rozsdás volt és beszorult.

- Kapcsolatban állok mindennel - Jesse lassan közeledett Xanderhez. - Még a férgeket is hallom a földben.

Xandernek sikerült alig észrevehetően bólintania.

- Az tényleg klassz.

- Tudom, hogy mit akar a Mester. Őt fogom szolgálni. Ami azt jelenti, hogy ti meghaltok. Én pedig jóllakom.

- Xander! - kiáltotta Buffy. - A kereszt!

Xander egy pillanatig sem habozott. Szorosan megmarkolta a keresztet és maga elé tartotta. Jesse megtorpant. Ocsmány mosolya lefagyott az arcáról.

Buffy minden erejével nekifeszült az ajtónak. Megérezte, hogy végre engedni kezd, még ha csak lassan is - de közben hallotta a vámpírokat is: kimért lépteiket és elfojtott nevetésüket a járatból. Már szinte elérték a bejáratot, az imbolgó árnyékok között időnként feltűnt sátáni vicssorgásuk. Biztosra vették a győzelmüket. Csak másodpercek kérdése volt.

- Jesse! - Xander újra próbálkozott. - Öregem, haverok vagyunk! Nem emlékszel?

- Most már nem vagy más nekem, mint egy árnyék - morogta Jesse.

Xander kezében a kereszttel elindult felé.

- Akkor szállj le rólam!

Jesse őrgöngött a dühtől. Hátratántorodott, Xander pedig igyekezett az ajtó felé terelni Jesse-t.

Buffy utolsó erejével vetette a vállát az ajtónak. Látta, hogy egyre több vámpír van már a járatban. És egyre közelebb és közelebb érnek.

Jesse előreugrott és kiütötte a keresztet Xander kezéből. Boldogan vigyorgott - de csak egy pillanatig. Mert Buffy váratlanul ráugrott

hátról és kihajította a teremből, tekebábuként döntve le vele a vámpírokat. Xander hitetlenkedve bámult rá.

- Segíts! - kiáltotta Buffy.

Xander összeszedte magát és Buffy segítségére sietett. Maradék erejükkel mindketten nekifeszültek az ajtónak. Végre meghallották a mozduló fém lassú nyikorgását, majd szerencsére az ajtó becsapódott.

Váratlanul benyúlt egy kar.

A fejük után nyúlált és kapkodott, megpróbálta kicibálni őket a kamrából.

Buffy résnyire tárta az ajtót, majd ismét becsapta, amíg a kéz vissza nem húzódott. Ez alkalommal sikerült bereteszelnie az ajtót, és miután ezzel végzett, visszafordult Xander felé.

Mind a ketten lélegzet után kapkodtak. Xander még mindig nem tudta feldolgozni azt, ami Jesse-vel történt.

- Nem akarom elhinni. Elkéstünk.

Hátuk mögött az ajtó remegett a visszhangzó csattanásoktól. A vámpírok megpróbálták betörni.

- Ki kell jutnunk innen - mondta Buffy gondterhelten.

- De innen nincs kiút!

Egy újabb csattanásba még az ajtófélfá is belerázkódott. Buffy rémülten figyelte, hogy kezd elgömbülni a sarokvas. Körbenézett, gyorsan próbált kitalálni valamit. Mindenféle limlom és szemét hevert szanaszéjjel a kamrában, Buffy felszedegette, majd elhajigálta őket, kereste, hogy merre tudnának kimenekülni.

Xander szintén felmérte a helyiséget. Tekintete gyorsan cikázott a falakon, és hirtelen észrevett valamit magasan az árnyékban. Szellőzőnyílásnak tűnt. Csak sejteni lehetett egy rácsot a fémlap mögött, szinte teljesen beleveszett a sötétségbe.

- Az ott mi? - igyekezett Buffy figyelmét ráirányítani.

Buffy is felnézett. Eldobott a kezéből egy dobozt, majd sámlinak használva próbálta elérni a nyílást. Lefejtette a fémlapot, és előbukkant a rács. Szíve reményteljesen dobban.

Tényleg szellőzőnyílás volt.

És elég széles ahhoz, hogy átmásszanak rajta.

Buffy puszta kézzel próbálta kifeszíteni a rácsot. Igyekezett tudomást sem venni a vámpírok hangjáról, a dübögésről és a puffanásokról, a helyükről kifordulni készülő sarokvasak csikorgásáról.

Xander aggódalmasan figyelte az ajtót. A sarokvasak kiszakadtak, és az így keletkezett nyílás épp elég nagy volt, hogy egy vámpír ujjai átférjenek rajta.

Buffy kitépte a rácsot és elhajította.

- Gyere! - kiáltott.

Egy vámpír tört elő a szellőzőből. Rothadó karja egyenesen Buffy felé nyúlt, hámló ujjait a feje köré fonta.

Mögöttük az ajtó szélesebbre tárult. Egy vámpír préselte be a

fejét a nyíláson, önelégülten és diadalittasan vigyorgott rájuk.

Buffy kirántotta a vámpírt a szellőzőből és a földhöz csapta. Leugrott, egyenesen a lényre, a földhöz szorította és Xanderre kiáltott:

- Menj!

Xander nem vitatkozott. Elrohant Buffy mellett, felmászott a dobozra, miközben Buffy karót döfött a vámpír hátába. A zseblámpája után kotorászott, majd mikor végre megtalálta, bevilágított a nyílásba.

Üres volt. A szellőzőnyílás - legalábbis egyelőre - biztonságosnak tűnt.

Xander egy utolsó pillantást vetett Buffyra, majd bebújt a nyílásba és elkezdett kúszni a kijárat felé.

A távolból hallotta a tompa reccsenést, amikor az ajtó végül megadta magát. És hallotta, hogy a vámpírok előzönlök a termet.

Buffy az utolsó pillanatban ugrott, és belekapaszkodott a falba.

Majd felhúzta magát a szellőzőnyílásba és sietve elindult Xander után. A vámpírok azonban követték.

Buffy és Xander négykézláb kúsztak a sötétségben, és nagyon jól tudták, hogy a lények nem tángítanak, egymás után préselik be oszladozó testüket a szűk nyílásba, és szorosan a nyomukban maradnak.

Fogalmuk sem volt, hogy mennyit haladtak, de egyszer csak a járat kiszélesedett és megláttak egy létrát, amely felfelé vezetett. Magasan fölöttük halványan megcsillant a napfény a felső rácson át.

Xander hátrapillantott Buffyra:

- Felfelé?

- Felfelé!

Xander mászni kezdett, Buffy sem maradt le mögötte. Miután elérte a létra tetejét, Xander felnyomta a rácsot, majd felhúzta magát a néptelen utcára. Azonnal visszafordult, hogy segítsen Buffynak. Kezét szorosan Buffy kezére kulcsolta, és elkezdte felhúzni a szabadba.

Buffy már majdnem kiért, amikor valami megragadta. Érezte a hámló, hegyes ujjak szorítását a bokáján, ahogy a vámpír megpróbálta leráncigálni, vissza a nyílásba.

Buffy ösztönösen felfelé húzta magát. Xander szorosan tartotta, így még erősebben tudott húzódkodni, mígnem a bokáját szorongató kezét elérte a délutáni napsütés. Az ujjak füstölni kezdtek, és égő hús rettenetes bűze terjengett. Egy velőtrázó visítás után a kéz visszahanyatlott a sötétségbe, Buffy pedig kigurult a szabadba, és visszatette a rácsot a helyére.

Xander mellett feküdt a földön. Egyikük sem szólt és egyikük sem mozdult. Csak feküdtek ott, egymás mellett, döbbenet és megrendülten, levegő után kapkodva.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

A Mester lassan és csendesen emelkedett fel székéből.

Arca mogorva volt, tekintete pedig vészjóslóan rideg.

Több vámpír szorongott előtte és a Mester nem sietett, játszott a félelmükkel, könyörtelen tekintete hosszasan időzött hol az egyiken, hol a másikon.

- Megmenekült - törte meg végül a csendet a Mester. - Szabadon jár-ke, amikor nekem éppen az ő szívéből kellene innom a vért. Gondatlanság.

Egy Colin nevű vámpír szedte össze legelőször a bátorságát, hogy megszólaljon:

- Mester, csapdába csaltuk - kezdett magyarázkodni, de a Mester egy pillantással belefojtotta a szót.

- Kifogásokat kerestek? - sziszegte. - Gyengék vagytok. Túlságosan régen kerültetek már szembe egy Vadással.

Kicsit elgondolkodott, majd hozzátette:

- De mindez nem számít. A Lakomát nem akadályozhatja meg. Pusztán azt jelenti, hogy lesz valaki, akit érdemes lesz megölni, amikor újra a felszínre léphetek.

Egy lépést tett Colin felé. Lehajolt, egész közel az arcához.

- Luke készen áll? - kérdezte.

Colin bólintott.

- Vár.

A Mester ennek láthatóan örült. Intett egy másik vámpírnak, aki lehajtott fejjel állt.

- Itt az idő - mondta. - Hozzátok hozzám!

Majd hirtelen eszébe jutott még valami:

- Colin, cserbenhagytál - nyájas hangjában rosszindulat bujkált. - Kérj bocsánatot!

Colinba beléhasított a félelem.

- Bocsáss meg. - suttogta.

- Na tessék - bólintott a Mester. - Nem is olyan nehéz, ugye? Ja, várj csak.

Gonoszul Colin arcába vágta az ujját. Colinnak a fájdalomtól elakadt a lélegzete, amikor szemgolyója hirtelen kidurrott, és szétspriccelt mélyen a szemgödrébe.

A Mester rámosolygott:

- Van valami a szemedben.

HUSZADIK FEJEZET

Giles még mindig feszülten tanulmányozta a jegyzeteit. Amikor meghallotta, hogy valaki belépett a könyvtárba, felpillantott és reménykedve kérdezte:

- Buffy?

Willow a fejét ingatta és bocsánatkérően nézett Gilesra.

- Csak én vagyok. Ezek szerint nem jelentkezett?

Giles elkomorult.

- Eddig még nem.

Nagyon fáradtnak látszott, ahogy levette a szemüvegét.

- Egészen biztos, hogy jól vannak - kockáztatta meg Willow, a

megnyugtató megjegyzés legalább annyira szólt saját magának, mint Gilesnak.

- Találtál valami érdekeset? - tudakolta Giles.

Willow leült és szétterítette az asztalon a kinyomtatott cikkeket, hogy Giles is jól lássa.

- Talán igen. Átnéztem a régi újságokat, a harminchetes nagy földrengés körül.

Willow rábökött az egyik lapra:

- És néhány hónappal a földrengés előtt rengeteg gyilkosság történt a városban.

- Nagyszerű! - Giles kiegyenesedett és ismét feltette a szemüvegét. - Már nem a szónak abban az értelmében nagyszerű, hogy jó . Folytasd csak!

Willow előzékenyen lapozta át a cikkeket.

- Ezek a gyilkosságok pont olyanak tűnnek, mint amelyeneket keres. Sebes torkok, vérfürdő. Az erőszakhullám hónapokig tartott, mégsem találtak semmi nyomot.

- Lassan összeáll a kép - bólintott Giles. Majd meglehetősen gondterhelt pillantást vetett Willow-ra:

- Bárcsak ne így lenne!

Az idő egyre közeledett.

A Lakoma a küszöbön állt.

Darla meggyújtotta az utolsó gyertyát is a sorban a templom hátuljában. Ünnepelesen hátrébb lépett, kezében is egy gyertyát szorongatva, és pontosan akkor végzett a másik vámpír is a saját gyertyasorának meggyújtásával a templom túloldalán. Az imbolygó lángok furcsa, sápadt fénnel vonták be a gyülekezetet. A két gyertyasor egészen az oltárig húzódott, ahol a Mester várakozott.

Ismét felhangzott a kántálás. Nem is igazából kántálás, hanem inkább egyfajta halk, ősi suttogás, amitől megfagy a vér az ereken.

Luke előlépett és letépte az ingét. Az oltárhoz lépett és alázatosan letérdelt Mestere előtt. Amikor a Mester kinyújtotta a kezét, Luke megcsókolta, és amikor a Mester felfelé fordította a tenyerét, azt is megcsókolta.

Majd nagyon óvatosan megfogta a Mester csuklóját. Gyengéden a szájához emelte, és fogait mélyen belevájta az artériákba és erekbe.

A Mester megvonaglott. Becsukta a szemét és érezte, hogy több évszázadnyi idő áramlik át rajta. Amíg Luke tovább lakmározott, a Mester kéjesen gyötrő fájdalmában hátrahajtott a fejét.

- A vérem együtt folyik a tiéddel - mondta a Mester. - Lelkem a te kezében van.

- Az én testem a te eszközöd - suttogta Luke.

Majd hátralépett. A Mester vett egy csepp vért a saját csuklójából, majd Luke homlokára festett vele egy háromágú csillagot.

Mialatt beszélt, szembenézett a tanítványaival:

- Ezen a legszentebb éjszakán mind egyek vagyunk. Luke a Véna.

Minden lélek, akit megöl, az én étvágyamat csökkenti. Lelkűkből nyerem majd az erőt, hogy kiszabadítsam magam.

Mosoly terült el az arcán. Szemei összeszűkültek a mélységes várakozásban.

- Ma éjjel már sétálhatok a földfelszínen. és még a csillagok is el fognak bújni.

Buffy és Xander elcsigázottan vonszolták be magukat a könyvtárba. Giles és Willow tátott szájjal bámulták megtépázott ruházatukat, és mindkettejükbe fájdalmasan hasított a felismerés, hogy semmi jó sem sült ki a mentési akcióból. Willow mégsem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze:

- Megtaláltátok Jesse-t? - tudakolta, bár a lelke mélyén érezte, hogy már tudja a választ.

Xander tömör válasza csak megerősítette ebben. Még csak rá sem nézett Willow-ra:

- Igen.

- Még rosszabb - toldotta meg Buffy.

Egy székbe roskadt, düh és bánat keveredett az arckifejezésében.

- Sajnálom, Willow - mondta. - Elkéstünk. És már vártak ránk.

Willow megrázta a fejét.

- Legalább nektek nem esett bajotok.

- Nem szeretem a vámpírokat - fakadt ki Xander. Egy szemeteskosarat vett célba a lábával, azt rugdosva vezette le elkeseredését.

- Vállalom, hogy általánosításokba bocsátkozom, és kijelentem, hogy a vámpírok nem jók.

Buffy a Figyelőhöz fordult:

- Giles, talált valamit, ami tovább ronthat még ezen a napon?

- Mit szólsz ahhoz, hogy itt a világ vége? - válaszolt az csendesen.

- Tudtam, hogy számíthatok magára.

- A következőt tudjuk - folytatta Giles. - Nagyjából hatvan évvel ezelőtt egy nagyon öreg, nagyon erős vámpír jött erre a vidékre, és nem csak táplálékot keresett.

Buffy letelepedett az asztalhoz. Állat a kezére helyezte:

- Azért jött ide, mert a város valami misztikus akármicsoda?

- Igen. A spanyolok, akik elsőként telepedtek itt le, úgy hívták, hogy Boca Del Infierno, amit nagyjából úgy lehet fordítani, hogy "a pokol szája" - Giles fel-alá járkált. - Ez egyfajta kapu a mi valóságunk és egy párhuzamos valóság között. Ez a vámpír azért jött, hogy kinyissa ezt a kaput.

- És visszahozza a démonokat.

- És elhozza a világ végét - pontosított Xander.

- De nem sikerült neki - folytatta Willow a történetet. - Egy földrengést ugyan feljegyeztek, amely elnyelte a város felét. És őt is

- legalábbis ezután nem történt semmilyen vámpírra utaló öldöklés.

Giles gondolataiba merülve húzott elő egy széket:

- A dimenziókapuk kinyitása kényes feladat. Valószínűnek tartom, hogy bent ragadt. Mint egy dugó az üvegben.

- És ez a Lakoma vagy micsoda kiszabadíthatja? - kérdezte Xander.

- Százévenként egyszer kerül rá sor. Mint ma éjszaka.

Giles felállt és a táblához ment, ahova már korábban felvázolt néhány rejtélyes ábrát. Mialatt magyarázott, újabbakat rajzolt fel:

- A Mester erőt tud meríteni abból is, ha az egyik kegyeltje eszik. Elég erőt, hogy kiszabaduljon és kinyissa a kaput. Ezt a kegyeltet Vénának hívják, és ezt a jelet viseli.

Egy pillanatra elhallgatott és a táblára rajzolt háromágú csillagra mutatott.

Buffy kísérletet tett arra, hogy némi jókedvet vigyen a társalgásba:

- Szóval ha elporolok mindenkit, aki ezt a jelet viseli, akkor nem lesz Lakoma.

- Egész egyszerűen megfogalmazva - válaszolta Giles -, igen.

- Van valami ötlete, hogy hol tartják ezt a kis összeröffenést?

- Több lehetőség is felmerülhet.

Mielőtt Giles befejezhette volna, Xander közbevágott:

- A Bronzba mennek.

A szobára csend borult. Mindannyian ránéztek.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Willow meglepetten, de Xander egyszerűen csak vállat vont.

- Csak gondolj bele, tömve lesz ízletes, fiatal ínyencfalatokkal.

Jesse legalábbis tuti, hogy odamegy. Higgyetek nekem.

- Akkor nekünk is oda kell mennünk - Giles hangja feszültségről árulkodott. - A Nap hamarosan lenyugszik.

Mind a négyen elindultak a Bronzba, de Buffy hirtelen más irányba fordult.

- Még be kell ugranom valahová - magyarázta. Nem tart sokáig.

- Miért? - tudakolta Giles.

Buffy titokzatosan mosolygott rá:

- Hozom a felszerelést.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Már kezdett szürkülni.

Az utolsó vérvörös napsugarak elárasztották Buffy szobáját, és a Nap kerek korongja alacsonyabbra ereszkedett a horizonton.

- Buffy! - kiabált Joyce Summers a folyosóról.

Buffy hallotta, de nem felelt. Továbbra is a ruhásszekrényében kotorászott, amikor az édesanyja végül belépett a szobába. Ha már arra születél, hogy te legyél a Vadász - érvelt Buffy, - akkor úgy is kell öltözködnöd. Nem vehetsz fel akármilyen ruhát a Lakoma alkalmából.

Barna dzseki - döntött. - A barna bőrdzseki. Az jó lesz.

- Elmész itthonról? - kérdezte az anyja, amikor megállt a háta mögött.

Buffy hallotta hangjában a rosszallást. Igyekezett közömbös hangon válaszolni:

- Muszáj.

Egy darabig egyikőjük sem szólt. Majd Buffy édesanyja legalább olyan közömbös hangon közölte:

- Nem hallottam tegnap este, hogy mikor jöttél meg.

Buffy gyorsan gondolkodott:

- Halkan jöttem fel.

Ezúttal a csend egyáltalán nem volt derűs. És veszélyesen a csalódottság határát súrolta.

- Megint előről kezdődik, ugye? - sóhajtotta Joyce.

Buffy abbahagyta a turkálást. Felegyenesegett, megfordult és nyugodt tekintettel nézett az édesanyjára.

- Felhívtam az új iskolád igazgatója - folytatta Joyce. - Azt mondta, hogy nem mentél be ma néhány órára.

- Azért. mert egy megbízást teljesítettem.

Buffy halványan elmosolyodott, majd visszafordult a szekrény felé. Kihúzott egy régi bőröndöt, kinyitotta és elkezdte átnézni a tartalmát. Érezte, hogy az édesanyja tekintete szinte a hátába fúródik.

- Még ki sem csomagoltunk, és az igazgató máris telefonál - aggodalmaskodott Joyce.

- Anya, megígérem, hogy más lesz, mint azelőtt - már-már kétségbeesés kúszott Buffy hangjába. - De most el kell mennem.

- Nem.

Buffy nem hitt a fülének.

- Anya!

Felpillantott az ablakra, a sűrűn szétterülő sötétségre. Joyce feszélyezetten, de határozottan kitartott az álláspontja mellett.

- Minden könyv azt írja, hogy meg kell szoknom, hogy ezt mondom - magyarázkodott Buffynak, szinte bocsánatkérően. - Nem.

- De ez most nagyon-nagyon fontos! - könyörgött Buffy.

- Tudom. Ha nem mész el, akkor vége lesz a világnak. Minden élet és halál kérdése, ha az ember tizenhat éves.

- Anya, nincs időm erről beszélgetni veled.

- Előttünk az éjszaka, Buffy. Nem mész sehová. Ha gondolod, akkor itt maradhatsz a szobádban és duzzoghatsz. Nekem úgy is megfelel - Joyce mély lélegzetet vett, és két kezét lánya vállára helyezte. - De ha le akarsz jönni, akkor főzök valami vacsorát.

Majd kiment, az ajtót csendesesen, ám határozottan tette be maga mögött. Buffy egy pillanatig csak bámult utána, majd megrázta a fejét és lehajolt a bőröndhöz.

Minden különleges értékét ebben tartotta - fényképeket, leveleket, a naplóját, emlékeket a gyermekkorából, a lánymagazinokat.

Végigtapogatta az alját, majd felemelte. Egyedül ő tudta, hogy a bőröndnek dupla alja van. És egyedül csak ő tudott arról a titkos

készletről, amely a rejtekhelyen lapult - a karókról és keresztekéről, a szent ostyákról, a fokhagymáról, a széles szájú üvegben tárolt szenteltvízről. Gyorsan összeszedett mindent, és berakta őket egy táskába.

Majd szinte áhítatosan vett vissza közülük egy különösen halálosnak tetsző karót. Úgy simult a kezébe, mintha hozzá tartozna, mintha egyenesen a karjából nőne ki. Gondosan felcsúsztotta a kabátja ujjába.

Felállt és az ajtóhoz ment.

Rátapasztotta a fülét. Egy hosszú pillanatig csak állt és hallgatózott.

Ezután lábujjhegyen az ablakhoz osont és kinyitotta.

Majd kimászott az éjszakába.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Csak a negyedikes fiúkkal érdemes kezdeni - jelentette ki Cordelia mesterként unottsággal.

Ismét barátnői gyűűjében pózolt - ezúttal a Bronzban -, csodáiéi bálványozva gyűltek köré emeleti asztaluknál.

- Ők egyszerűen jobb minőségű emberek - folytatta Cordelia. - A fiúkat a mi évfolyamunkon jobb, ha nem is említem, ők még kisfiúk. Mint Jesse - láttátok tegnap este?

Félig élvezettel, félig utálkozva nézett fel a plafonra.

- Mindenhová követett . olyan volt, mint egy kiskutya - az ember legszívesebben hazaküldené aludni.

Előrehajolt, tágra nyitott szemeiből sugárzott a felsőbbrendűség.

- A negyedikes fiúk titokzatosak, van nekik . mi is az a szó, amit keresek? Megvan: autójuk.

A mellette ülő Raine beszélni kezdett, Cordelia azonban azonnal közbevágott.

- Én nem vagyok az a fajta, aki lecsúszik - fejtegette. - Ha bemegyek egy ruhaüzletbe, akkor mindig a legdrágább darabot kell megvennem, nem azért, mert drága, hanem mert többbe kerül, mint a többi.

Raine ismét megpróbálta magához ragadni a szót, de Cordelia ismét nem hagyta.

- Hahó! - gyilkos pillantást lövellt felé. - Miss Dumaláda! Befejezhetnék végre egy mondatot? Ó! Imádom ezt a számot!

Felugrott és barátnői kíséretében elindult lefelé a lépcsőn. Pár perc múlva már a tömeg közepe felé táncolt, természetesen tudta, hogy milyen sok fiú pillantása tapad rá - arról nem is beszélve, hogy a lányok milyen féltékeny szemekkel bámulták. Tudta, hogy fantasztikusan néz M.

Az ajtón besétált Jesse, de nem az a Jesse, akit Cordelia ismert - és utált.

Ez a Jesse egy új férfi volt.

Járásából nyugodt fesztelenség áradt, szeméből

megkérdőjelezhetetlen önbizalom sugárzott.

Pillantásával azonnal megtalálta Cordeliát.

És rámosolygott.

A Bronz bejárata előtt viszonylagos csend honolt. Néhány csavargó lebzsel az épület körül, nevetgéltek, beszélgettek, a járda azonban néptelen volt.

Először senki sem vette észre, hogy jönnek. A nyolc homályos alak komótosan lépkedett az utcán. Arcukat megvilágította az utca villódzó lámpáinak tompa fénye, és egyikük sem szólt egy szót sem.

Még Luke sem.

Jesse lassan átvágta magát a tömegben, körbejárta Cordeliát, szemét le sem vette a lány arcáról. Cordelia először tekintetének égető intenzitására figyelt fel, majd amikor rádöbrent, hogy kit lát, meglepve bámult Jesse-re.

Valami megváltozott rajta.

Valami, amire nem igazán talált szavakat, de ez a valami furcsa csáberőt kölcsönzött neki.

Egy lassú szám szólt.

Cordelia abbahagyta a táncolást és visszaindult az asztalhoz.

Ám ekkor Jesse váratlanul eléállt, közelebb lépett hozzá, mint addig bármikor, közvetlenül elé, és elállta az útját. Mindentudóan mosolygott.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte Cordelia.

De senkit sem sikerült becsapnia. Még saját magát sem, Jesse-t pedig végképp nem. Jesse egy szó nélkül megfogta Cordelia kezét, és visszavezette a táncolók közé.

- Hé! - tiltakozott Cordelia. - Hé, te primitív hígagyú! Mit művelsz?

Jesse a lány felé fordult és ellenállhatatlanul rámosolygott.

- Fogd be! - mondta neki.

Cordelia álmában sem gondolta volna, hogy Jesse ilyen jól tud táncolni. A táncparkett közepére vezette, megfogta a kezét és tökéletes ritmusban kezdett táncolni, szinte alig ért a lányhoz, teste kifejezően és érzékien mozgott.

Cordelia szíve kalapálni kezdett. Érezte, hogy ellenállása lassan atomjaira hullik.

- De csak ezt az egy számot. - motyogta, és hozzásimult Jesse-hez.

Hamarabb látták meg a kidobót, mint a kidobó őket.

A főbejáratnál állt, csupa izom testéből sugárzott a hatalom, és megpróbálta megállítani őket, amikor az ajtó felé tartottak.

- Kérem az igazolványokat - mondta nekik.

Nem válaszoltak és nem is álltak meg. A kidobó nem szerette különösebben a zűrös ügyeket, úgyhogy ezúttal hangosabban próbálkozott:

- Hé! Ide senki nem mehet be, amíg nem láttam a.

Luke-nak nem volt ideje arra, hogy fenyegetéseket hallgasson.

Megragadta a kidobót, egyenesen a szemébe nézett, hideg tekintete szinte súrolta. A kidobó most már nem tűnt olyan bátorinak. Sőt, Luke érezte, hogy reszket.

- Menjetek be! - morogta Luke a többieknek.

Amikor bejutottak, a vámpírok szétszóródtak, minden kijáráshoz jutott egy, ketten pedig hátramaradtak, hogy elzárják a kivezető utat. Darla a színpad mögé vezető ajtónál foglalta el a helyét. Egy másik vámpír a bár felé tartott, átvette magát a pulton és a kijárással szemben helyezkedett el. Egy újabb vámpír elindult az emeletre, és Luke felmászott a színpadra.

Darla ismét ellenőrizte a rábízott ajtót, meggyőződött arról, hogy biztonságosan be van zárva. Kinyitotta a főkapcsolótáblát és elfordította a kapcsolót.

A világítás azon nyomban kialudt, és a zene is elhallgatott. Meglepett moraj és suttogás söpört végig a tömegben, és miközben mindenki zavartan nézett körül, a színpad irányából megszólalt egy hang.

- Hölgyeim és uraim - jelentette be Luke -, riadalomra semmi ok.

Egyetlen reflektor még mindig világított a színpadon. Luke biztosra vette, hogy sikerült magára vonnia a tömeg osztatlan figyelmét, így előrelépett a reflektorfénybe és szembenézett a zavarodott emberekkel.

- Valójában - ajkai úgy rándultak, hogy azt a mosoly megcsúfolásának is lehet nevezni -, van ok a riadalomra. Csak értelme nincsen.

Látta, hogy az emberek arcán nemtetszés és hitetlenkedés fut végig. Érezte gyengeségüket és egyre növekvő félelmük zubogását az ereikben. De ez erőssé tette, ez mind erőssé tette - mindez csakis az ő erejét növelte.

Egy rémült pár megkísérelt kijutni. Luke vigyorogva nézte, hogy az ajtónál álló vámpír évődve csóválja a fejét. Az arca legalább olyan visszataszító volt, mint Luke-é, és a pár meghátrált.

Cordelia is a színpadot bámulta, Jesse keze még mindig a vállán nyugodott.

- Úgy tudtam, hogy ma este nem lesz koncert - jegyezte meg bambán.

Visszafordult Jesse felé, majd rémülten hátrahőkölt, amikor meglátta a félelmetes átváltozást, Jesse förtelmes arcát. Megpróbált ellenszegülni, Jesse azonban szorosan tartotta, és magával húzta a lépcső alatti sötétségbe.

Eljött az idő.

- Dicsőséges éjszaka ez a mai - jelentette ki Luke. Ragadozó szemeit éhesen járatta körbe az előtte elterülő embertömegben.

- És ez lesz az utolsó, amit látni fogtok.

Feszült, értetlen csend ülte meg a klubot.

Aztán Luke kiadta a parancsot:

- Hozzátok az elsőt!

Csúfondárosan figyelte, ahogy a kidobót fellökik a színpadra.

- Mit akartok, srácok? - kérdezte a fiatalember őszintén. - Pénzt?

Mi baja van az arcodnak, haver?

Luke megragadta a kidobót a tarkójánál és ezzel berekesztette a további kérdezősködést.

- Figyeljete, emberek! - kiáltotta. Aztán a fogásában küszködő férfihoz fordult:

- A félelmük gyógyital. Szinte olyan, mint a vér.

Luke rutinos mozdulattal harapott bele a fiatalember nyakába, és hatalmas, bőséges kortyokban szívta ki belőle az életet. Érezte, hogy ellepi a meleg, vörös ködfátyol. érezte, hogy Mestere minden egyes kortytól erősebb lesz; az évszázadok hatalma végigzúdult a Mester ereiben, és beragyogta, mint a szent fény.

Luke tovább ivott.

Pár pillanattal később hátrahúzta a kidobó fejét és elhajította a testét.

- A következő! - üvöltötte.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Senki sem állt a Bronz előtt, amikor Buffy és a többiek végre odaértek. Buffy megpróbálta kinyitni a bejáratí ajtót, de az meg sem moccan.

- Bezárták - mondta a többieknek.

Gilest szinte rosszullét fogta el:

- Elkéstünk.

- Nem tudtam, hogy fel fognak tartani! - Buffy kis híján kiabált Gilesszal.

- Be tudod törni? - kérdezte Xander, de Buffy megrázta a fejét.

- Ezt nem. Ti menjete hátra! Én majd csak bejutok valahogy.

- Jó - Giles Xanderről Willow-ra pillantott. - Gyertek!

- Még valami! - szolt utánuk Buffy.

Mindhárman megálltak. Buffy odaadta nekik a táskáját.

- Szabadítsátok fel az egyik kijáratot és hozzátok ki az embereket - utasította őket. - Ennyi. De csak semmi hősködés itt nekem.

- Bent találkozunk - ígérte Giles.

Elindultak, hogy megkerüljék az épületet, Buffy pedig a másik irányba indult. Folyamatosan kémlelte a tetőt.

Gilesnak és a többieknek mindössze egy percbe telt, amíg elértek a hátsó ajtóig. Xander megpróbálta kinyitni, de az is zárva volt.

Kétségbeesetten kerestek valamit, amivel felfeszíthetnék.

- A francba! - fakadt ki Xander. - Be kell jutnunk, mielőtt Jesse még nagyobb marhaságot csinál, mint szokott.

- Xander - szakította félbe Giles, - Jesse meghalt. Ezt ne feledd, ha találkozol vele.

Majd szeretetteljesebb hangon folytatta:

- Nem a barátoddal fogsz találkozni. Hanem azzal, ami megölte őt.

A Mester most már egyre erősebb volt.

Egész lénye láthatóan izzott az energiától, a fénytől, a rendíthetetlen erőből, az örök élettől.

Ismét közelebb lépett a misztikus falhoz, amely fogva tartotta. Kezét ráhelyezte és nyomni kezdte.

Lassan, lassan, a fal szétporladt az érintésére. Egyelőre még csak helyenként, de hamarosan.

- Mindjárt kiszabadulok - mormogta.

Lehunyta a szemét, és hangja tombolva zúgott végig a szentélyben:

- Ez az! Kérek még!

Luke engedelmeskedett.

Megmámorosodva az erőből, győzedelmesen dobott el egy újabb testet és körbenézett túszaiban.

Azok már nyíltan rettegtek, Luke-ot azonban ez csak még jobb kedvre derítette. Két holttest feküdt előttük, és kezdték végre megérteni, hogy amit látnak az valódi, és a helyzetük teljesen reménytelen. Luke kihallotta sikolyaikat és szálnalmas pityergésüket a tömegből.

Egy sarokban a lépcső alatt Darla Jesse-vel nézett farkasszemet. Jesse még mindig Cordeliát tartotta a kezében, és elhatározta, hogy nem is adja másnak.

- Ez az enyém - provokálta Jesse Darlát.

Darlának nem volt ideje Jesse játékaival.

- Mindegyik a Mesteré - mondta neki, majd kitépte a megdöbbsent lányt a kezeiből és elindult vele a színpad felé.

Jesse csalódottan megtorpant:

- Egyet sem kapok?

Nem vették észre, hogy kinyílt az emeleti ablak. Egy oldalsó tetőablak, ahol egy figyelmetlen vámpír állt háttal a falnak. Senki sem látta, hogy Buffy bemászik, és azt sem, ahogy ott áll és felméri a helyzetet.

- Érzem, hogy életre kel! - kiáltotta Luke - Kérek még egyet!

Buffy a homlokára rajzolt háromágú csillagot bámulta.

- A Véna - motyogta.

Ezt azonban az őt álló vámpír is meghallotta. Megfordult és megragadta Buffyt, aki csak azt érezte, hogy kivágódik középre, Luke újabb potenciális áldozataként.

Luke még mindig nem vette észre Buffy betolakodását.

- Ma éjszaka feltámad - tájékoztatta megrettent közönségét. - Ma éjjel véget vetünk a történelemnek! Dicsőséges áldozatot hoztok. A legszentebb pusztulásért.

Megállt, gonosz tekintete egyik arcra a másikra siklott.

- Mi az? Nincs önként jelentkező? - gúnyolódott.

Ekkor felbukkant Darla, karjában Cordeliával.

- Itt van egy, ez csinos - mondta.

- Ne. ! - Cordelia küzdött, de eredménytelenül. Aztán elsírta magát, miközben Darla a színpad felé vonszolta és átadta Luke-nak.

A történetek egy pillanatra elvonták a Buffyt foglyul ejtő vámpír figyelmét. Buffy egy furge mozdulattal kicsúszott a szorításából, és letaszította a vámpírt az emeletről. A vámpír a hátára esett, közvetlenül a színpad elé.

A klub döbrent csendbe borult.

- Ó, bocsánat - mondta Buffy. - Megzavartam valamit?

Luke felnézett, arcát még jobban eltorzította a düh.

- Te vagy az?!

- Csak nem gondoltad, hogy kihagyom? - vágott vissza Buffy.

Luke arcáról eloszlott a düh, és szája veszélyes mosolyba görbült:

- Reméltem, hogy eljössz - mondta.

HUSZONNEGYESIK FEJEZET

Végre kinyílt az ajtó.

Giles egy vascsővel a kezében rontott be a hátsó bejáraton keresztül, Xander és Willow szorosan a nyomában.

Ugyanebben a pillanatban egy vámpír támadt Buffyra oldalról. Buffy játszi könnyedséggel lökte le a színpad elé, ahonnan az megpróbált visszakapaszkodni. Buffy csinált egy hátraszaltót, átrepült fölötte, és a biliárdasztal tetejére érkezett. Egy dákó hevert az asztalon. Könnyed kézenátfordulással megfogta és ügyesen két lábra érkezett.

Egy másik vámpír a túloldaltól támadt neki.

Buffy rá sem nézett, csak átdöfte a szívét a biliárd dákó hegyével. Halkan hallani lehetett az átszúrt hús hangját, majd Buffy eleresztette a dákót, ami kimeredt a vámpír szívéből.

- Jól van, csillagos képű - egyenesen Luke szemébe nézett, szeme kihívóan villogott. - Vért akarsz?

Előrelépett, miközben a biliárd dákó egyre magasabbra emelkedett, ahogy a vámpír megrogyott. Különös látványt nyújtott, mint egy sorompó emelkedő rúdja, és a következő másodpercben a vámpír felnyársalt teste a földre puffant.

- A tiédet akarom - morogta Luke. - Csak a tiédet.

- Akkor gyere és vedd el!

Cordelia esélyt látott a szabadulásra, és megpróbált kitörni Luke markából. Luke durván ellökte magától, Buffy pedig Luke-hoz lépett és öklével az arcába ütött. Luke meghökkent a lány erejétől. Fájdó tagokkal tántorodott hátra.

De szinte azonnal újra támadt. Buffy elhajolt és ismét adott egyet az arcára, ezúttal egy jól irányzott rúgással. Előrántotta a karóját és célzott, Luke azonban megelőzte egy pofonnal. Buffy nagyot kapott, és az ütéstől a sarokba szánkázott. A karó Luke lábához esett.

A tömegben úrrá lett a pánik, az emberek tülekedni kezdtek, amikor hirtelen feltárult a színpad háta mögötti ajtó. Xander bukdácsolt be rajta, majdnem elesett, de azonnal összeszedte magát. Gyorsan körbenézett, látta, hogy közvetlen közelében nincsenek vámpírok, és azonnal elkezdte kiterelni az embereket.

- Gyertek! - ordította.

Willow és Giles a színpad mögött várakoztak, hogy biztonságosan a kijárat felé tudják irányítani a tömeget.

Luke egyre közelebb ért.

Buffy olyan vadul rúgta mellkason, hogy a rúgástól a falnak repült. Luke rosszul esett, és Buffy megérezte a lehetőséget, hogy most megölheti.

Ekkor azonban meglátta Xandert.

A fiúnak túlságosan lekötötte a figyelmét, hogy kiterelje az embereket, így nem vette észre a vámpírt a háta mögött.

Buffy a dobfelszereléshez fordult, lerúgta a cintányért az állványról és elkapta a levegőben. A vámpír most már odaért Xanderhez; Buffy látta rajta a félelmet, amikor a lény megragadta.

Meglendítette a cintányért, mintha frizbi lenne.

A vámpír megérezhetett valamit, mert megfordult, és szemei tágra nyíltak, amikor látta, hogy a cintányér egyenest a nyakának tart.

Xander hallotta a vágás hangját és lehúzta a fejét.

Szemével követte a levágott fejet, ahogy átrepült a termen.

- Fel a fejjel. - dünnyögte Xander.

Buffynak alig maradt ideje, hogy megforduljon, mielőtt Luke hátulról megfogta. Átkulcsolta Buffyt és felemelte, szinte szétroppantotta ölelésében.

Xander elindult felé, de egy sikoly megállította. Megpördült, és meglátta, hogy Jesse Cordeliát igyekszik egyre beljebb vonszolni a lépcső alá. Cordelia sikoltozott és küzdött, Jesse azonban a földhöz vágta és rátérdelt, teljes súlyával a földhöz szegezte.

- Maradj nyugton! - parancsolta neki Jesse. - Ezzel nem segítesz magadon.

Xander mögéjük ért. Csak állt és nézte őket, kezében egy karót szorongatva. Most azonnal megtehetné, gondolta magában, véget vethet neki, csak beledöfi a karót Jesse hátába, egyenesen át a szívére.

- Jesse, öregem. - könnyögött neki Xander. - Ne kelljen ezt tennem!

Jesse felnézett. Vigyorában semmi emberit sem lehetett felfedezni. Úgy nézett ki, mint valami rémálomból visszamaradt kép.

- Haver. - mondta Jesse.

Buffy tehetetlenül tekergeti Luke markában. Érezte, hogy Luke egyre csak szorítja és szorítja - minden elsötétült körülötte, forogni kezdett a világ.

Köhögött és fuldokolt, kétségbeesetten kapkodott levegőért. Mintha a távolból hallotta volna Luke nevetését.

- Mindig szerettem volna megölni egy Vadászt - ismerte be. Hangjából büszkeség csendült ki, és nyilvánvaló volt, hogy az események némiképp szórakoztatják is.

Aztán Buffy meghallott valami mást is.

Valami a belsejében megroppant.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Most már teljesen eluralkodott a pánik.

A színpad háta mögött az emberek még mindig menekültek, Giles utat tört magának közöttük és Willownak kiabált:

- Gyere! Ki kell nyitnunk a főbejáratot is!

Elindult az ajtó felé, szembe a hisztérikus tömeggel, és megpróbált bejutni a terembe. Darla a semmiből bukkant elő, rátámadt és a torkát kereste. Giles megpróbálta ledöfni egy karóval, de az kiesett a kezéből, amikor a földre bukkott.

Xander egy lépést hátrált, amikor Jesse felállt és szembe fordult vele.

- Jesse, tudom, hogy maradt még valami belőled odabent - erősködött Xander.

Jesse ingerültnek tűnt.

- Idefigyelj, és fogd már fel végre, hogy Jesse egy szálnalmas vesztes volt, akivel senki sem randizott, hacsak nem volt vak! Nézz meg most! Új ember lettem!

Hogy bebizonyítsa az igazát, megragadta Xandert és a falhoz vágta. Xander visszacsúszott a földre és Cordelia mellé rogyott.

- Látnod - mondta Jesse türelmetlenül. - A régi Jesse leállt volna vitatkozni veled.

Giles nem volt ellenfél Darlának.

Amíg Willow kétségbeesetten kutatott valami fegyver után Buffy táskájában, addig Giles tovább dulakodott, ám teljesen tisztában volt azzal, hogy vesztesre áll. Darla a földhöz szegezte, és amikor Giles felnézett, látta, hogy Darla fogai vészesen közelednek a nyakához.

- Szállj le róla! - kiáltotta Willow.

Darla Willow felé fordult. Valami folyadék csurgott végig az arcán, és már későn ébredt rá, hogy szenteltvízzel locsolták le.

Sikoltozva tapogatta az arcát, füst tört elő az ujjai közül.

Giles eltolta magától és tántorogva lábra állt, készen arra, hogy ismét harcba szálljon. Darla azonban már a kijárat felé bukdácsolt, az arca gyötrően perzselődött és sistergett.

A színpadon minden jel szerint Buffy is vesztesre állt.

Teste elernyedtt Luke könnyörtelen szorításában. Feje úgy bukkott előre, mintha rongybaba lenne.

Luke mosolyogva nézett le rá. Vad ujjongás futott végig rajta, és rákezdett alázatos imájára.

- Mester, ezt ízleld meg és kiszabadulsz.

Ajkait hátrahúzta. száját nagyra tátotta. Fejét lehajtotta, előrehajolt, elkészülve, hogy gyilkoljon.

Buffy olyan erősen ütötte meg, hogy nem is fogta fel, mi történt. Érezte fejét, ahogy Buffy hátrafelé lefejelte, és eltalálta az állán, és a váratlan ütéstől majdnem a földre került.

- Na hogy ízlett? - kérdezte Buffy kihívóan.

Dacára bravúros teljesítményének, még mindig gyenge volt. Sikerült elkapnia a cintányér állványát, maga elé tartotta, mint egy fegyvert,

és miközben gyorsan felmérte a színpadot, megpróbált kitalálni valamit.

És észrevette az ablakot a színpad mögött.

Eddig nem fedezte fel, mert az egész ablaktábla feketére volt festve.

Buffy az ablakra nézett. Majd Luke-ra.

Jesse ismét felnyalábolta Xandert a földről, és megint a falhoz vágta. Nem pazarolta az idejét holmi közjátékra, a régi emlékek már semmit sem jelentettek neki. Csak bámult a könnyű prédára, aki valaha a barátjának tudhatta őt, és kegyetlen düh áradt szét új arcán.

- Elegem van abból, hogy állandóan az utamba állsz, érted? - kelt ki Xander ellen. - Cordelia örökké fog élni. Te viszont nem.

Xander összeszedte a bátorságát és Jesse mellkasának szegezte a karót. Eltökéltnek tűnt, de Jesse a rettenetet is látta a szemében.

Jesse nem bírta ki gúnyolódás nélkül:

- Jól van! Vess véget a gyötrődésemnek! Nincs hozzá elég.

Torkára fagyott a szó. Érezte a nyilalló, gyors döfést, és lenézett a hasára.

Egy rémült lány vágódott a hátához. Szabadulni próbált és közben lökte meg Jesse-t, egyenesen bele a Xander kezében tartott karóba.

Jesse döbbenten nézett Xanderre.

Zihálva és haldokolva kapaszkodott régi barátjába.

Xander elképedve nézte, hogy a test, ami egykor Jesse-é volt, hogyan porlad szét egy kupac hamuvá.

De csodálkozni sem maradt ideje, mert azonnal két vámpír vetette rá magát.

Buffy meglóbálta az állványt a kitartóan közeledő Luke előtt. Ő könnyedén kitért előle és közben gonoszul vigyorgott Buffyra.

- Elfelejtetted - gúnyolódott -, hogy a fém nem tehet bennem kárt.

Buffynak a szempillája sem rezdült.

- Te is elfeledkeztél valamiről.

Látta, hogy Luke egy pillanatra megtorpan, és kétség suhant át az arcán.

- A napfényről - mondta Buffy.

Az állványt nekivágta a színpad mögötti ablaküvegnek. Mindent beterítették az üvegszilánkok, és amikor a meleg fénysugarak végigsiklottak a testén, Luke felsikoltott és felemelte a kezét, hogy védje magát.

Aztán megállt.

Teljesen megzavarodott.

Buffy szélesebben Luke hátába döfte a karót. Luke előregörnyedt, izmos teste megvonaglott az elviselhetetlen fájdalomtól.

- Csak kábé kilenc óra múlva kel fel a Nap, te agyatlan! - emlékeztette Buffy.

Luke-ban ekkor tudatosult, hogy az ablakon beáramló fény egyáltalán nem is napfény. Csupán egy lámpa fénye, amely a mélységes,

biztonságos sötétségből világított be a terembe.

Ámulatában levegőt sem kapott, bukdácsolni kezdett.

Érezte, hogy egyre inkább elszáll belőle az élet. és vele Mestere élete is. Olyan volt, mintha egygé váltak volna: Luke a színpadon tántorgott - a Mester pedig a börtönében dülöngélt, ahogy a tiszta, vibráló energia távozott belőle. Luke érezte a Mester szenvedését saját kínlását -, a Mester kinyújtotta a karját, kétrét görnyedt, pont akkor, amikor Luke is, és amikor Luke elesett és hamuvá porladt.

Azokban az utolsó eszmélettel teli pillanatokban Luke látta, ahogy minden véget ér - több évszázadnyi remény, több évszázadnyi várakozás; lassan az erő végleg elhagyta a Mestert, és a hatalmas test elgyengülten zuhant térdre, és vakon tapogatózott segítség után, ami azonban nem érkezett.

Luke egészen messziről hallotta jajkiáltását:

- Ne. - lihegte a Mester, és amikor megérintette a misztikus falat, amely körbezárta, érezte, hogy a fal ismét túl erős ahhoz, hogy ki tudjon törni. Düh és elkeseredés tükröződött az arcán. A legyőzöttség kiáltása tört fel a torkából.

Luke felnézett a titokzatos ködön át és látta, hogy Buffy kifulladásra áll fölötté.

Aztán minden elsötétült.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Xander bőszen küzdött a támadóival.

A Xandert tartó vámpírok hirtelen másfelé néztek. Szemük összeszűkült, és nyugtalanul figyelték, hogy mi történik a színpadon.

Látták, ahogy Buffy lenéz egy pontra, ahol egy pillanattal korábban még Luke teste feküdt. Majd azt is, ahogy a Vadász tekintetét lassan rájuk emeli.

Csak a másodperc töredékéig állták tekintetét.

Azután egy szó nélkül elengedték Xandert és futásnak eredtek.

Xander már összeszedte magát, amikor Giles és Willow előjöttek a színpad mögül. Xander Buffyval a táncparkett közepén várt rájuk.

Giles körbepillantott és hangjába cseppnyi megnyugvás vegyült:

- Úgy vélem, vége.

- Nyertünk? - Willow szinte alig merte feltenni a kérdést.

Mind a négyen szétnéztek a vérengzés körülöttük elterülő nyomain. Mostanra a tömeg nagy részének sikerült elmenekülnie, de néhányan még ott maradtak; volt, aki ült, volt, aki bóklászott, de mindannyian döbbenten hallgattak.

- Elhárítottuk az apokalipszist - válaszolt Buffy kimerülten. - Ezért jár nekünk némi elismerés.

Szétnézett és meglátta a kábult Cordeliát, aki még mindig ott feküdt a földön, ahol Jesse hagyta. Most az egyszer Cordelia sem tudott mit mondani.

- Egyvalami biztos - sóhajtott Xander. - Ezután soha semmi nem lesz már olyan, mint régen.

Kint a Bronz előtt a vámpírok fejvesztve menekültek. Amikor az utolsó is visszavonult az utcából, Angel csendesen előlépett az árnyékok közül, és magányosan álldogálva bámult utánuk.

Majd megfordult és a klub bejáratát figyelte.

Aztán elmosolyodott.

- Megcsinálta - dünnyögte. - Nem semmi!

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Xander jóslata nem vált valóra, másnap a Nap ugyanúgy kelt fel, mint mindig.

És minden olyan hétköznapinak tűnt.

A meleg kaliforniai napsütés beragyogta a Sunnydale-i Gimnáziumot, és az iskolaudvaron minden pontosan ugyanúgy zajlott, mint általában. Diákok nyüzsögtek nevetgélve és beszélgetve, Cordeliát pedig körbevették barátnői.

- Azt hallottam, hogy ellenséges bandák csaptak össze a területért - mesélte drámai hangon. Körbepillantott a mohó arcokon, csodálói és rajongói minden egyes szaván csüngtek.

- Az viszont biztos, hogy Buffy az összes srácot ismerte, ami azért iszonyú furcsa. Nem emlékszem mindenre pontosan, de arra igen, hogy soha életemben nem láttam még ennyi rémséget egy rakáson.

- Ó, bárcsak ott lettem volna! - sóhajtott a Cordelia egyik imádója.

Buffy és a barátai éppen keresztetkérték őket az udvaron, és így véletlenül meghallották Cordelia előadását. Buffy elrejtette mosolyát, Xander azonban ingerülten és hitetlenkedve fordult felé.

- Miért, mégis mit vártál? - mondta neki szemrehányóan Buffy, mire Xander méltatlankodva vont vállat.

- Nem tudom! Valamit. Legalább egy vállveregetést! Legalább az iskolagyűlést össze kellett volna hívni.

- Az emberek hajlamosak arra, hogy magyarázatot keressenek mindenre - emlékeztette Giles szelíden, amikor csatlakozott hozzájuk az épület előtt -, és hogy elfelejtsék azt, amire nem találnak.

Buffy egyetértően bólogatott.

- Én már láttam ilyet, nekem elhíhetitek.

- Én soha nem fogom elfelejteni - mondta Willow határozottan, és egész testében megremegett. - Egyetlen részletét sem.

Giles elégedettnek látszott.

- Jó. Akkor legközelebb felkészültek lesztek.

- Legközelebb? - kérdezte Xander gyanakodva, és Willow is csatlakozott hozzá:

- Milyen legközelebb?

Giles türelmesen mosolygott:

- Megakadályoztuk, hogy a Mester kiszabadítsa magát és kinyissa a pokol száját. De ez nem jelenti azt, hogy ezután nem fog próbálkozni. Szerintem a java még csak most kezdődik.

- Újabb vámpírok? - zsörtölődött Willow.

- Nemcsak vámpírok - Giles megállt és szembefordult velük. Arca komoly volt, még saját magához képest is. - A következő lény, amivel szembe kell néznünk, lehet, hogy egészen más lesz.

 Buffy az égre emelte a szemét:

 - Alig várom.

 - Egy misztikus konvergencia középpontjában élünk - folytatta Giles. - Meglehet, hogy csak mi állunk a világ és a teljes pusztulás között.

 Xander megrázta a fejét:

 - Buffy, nem jó ez így.

 - Nézzük a dolgok jó oldalát - válaszolt Buffy vidáman. - Lehet, hogy mégis sikerül kirúgatnom magam az iskolából.

 Rámosolygott Gilesra, majd elindult, Xander és Willow sietve igyekeztek tartani vele a lépést.

 - Ez jó tervnek tűnik - helyeselt Xander. - Mert van egy csomó másik iskola, ami nem a pokol szájánál fekszik.

 - Talán felrobbanthatnál valamit - javasolta Willow készségesen. - Azt nagyon szigorúan veszik.

 Buffy fontolóra vette a javaslatot, majd vállat vont:

 - Ennél ravaszabb megoldásra gondoltam, például arra, hogy teljesen elhanyagolom a tanulást.

 Giles figyelte, amint távolodnak és csóválta a fejét.

 Felhúzta az egyik szemöldökét és megigazította az orrán a szemüvegét.

 - A föld pusztulásra van ítélve - sóhajtotta.